

<p>ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Σελ. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Τά Μαρτυρικά τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ πίστεως ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοί, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν, αἰτοῦντες ἐκτενῶς, τούτους ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπολογία ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως τυχόντας ἐν χαρᾷ, ἐν μερίδι Δικαίων, καὶ ἐν Ἁγίων κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας αὐτοῦ.</p> <p>Ὁ τῷ οἰκείῳ αἵματι Σωτῆρ, βροτοὺς ἐκπριάμενος, καὶ θανάτῳ σου, θανάτου τοῦ πικροῦ, ἐκλυτρωσάμενος ἡμᾶς, καὶ ζῶην τὴν αἰώνιον, παρασχὼν τῇ ἀναστάσει σου ἡμῖν, πάντας ἀνάπαυσον Κύριε, τοὺς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῆ, ἢ ἐν παντὶ τόπῳ, βασιλεῖς τε, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, μοναστὰς καὶ μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ, καὶ ἀξιώσον αὐτούς, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας σου.</p>		<p>ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Τά Μαρτυρικά τοῦ ἤχου). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ἐπιτελώντας, πιστοί, σήμερα μέ πίστη ὀνομαστικά τῆ μνήμη τῶν νεκρῶν ἀπό αἰῶνες, πού ἔζησαν μέ εὐσέβεια, ἄς ἀνυμνήσουμε τόν Σωτῆρα καί Κύριο ζη- τώντας ἐπίμονα, νά δώσουν καλήν ἀπολογία κατά τήν ὥρα τῆς κρίσεως στόν ἴδιο τόν Θεό μας, πού κρίνει ὅλη τῆ γῆ, καί νά μπορέσουν μέ χαρά νά σταθοῦν στά δεξιά του, στή σύναξη τῶν Δικαίων καί στή φωτεινή κληρο- νομιά τῶν Ἁγίων, καί νά ἀναδειχθοῦν ἄξιοι τῆς οὐρανοῦ βασιλείας του.</p> <p>Ἐσύ, Κύριε, ὁ ὁποῖος μέ τό δικό σου αἷμα, Σωτῆρα, ἐξαγόρασες τοὺς θνητούς (τούς ἀνθρώπους), καί μέ τό θάνατό σου μᾶς λύτρωσες ἀπό τόν πικρό θάνατο, καί μέ τὴν Ἀνάστασή σου μᾶς χάρισες τὴν αἰώνια ζωή, ἀνάπαυσε, Κύριε, ὅλους αὐτούς πού ἔζησαν καί πέθα- ναν εὐσεβῶς, ἢ στίς ἐρήμους ἢ στίς πόλεις ἢ στή θά- λασσα ἢ στήν ξηρά ἢ σέ κάθε τόπο, καί τοὺς βασιλεῖς καί τοὺς ἱερεῖς, καί τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς μοναχοὺς καί τούς κοσμικούς, σέ κάθε ἡλικία σέ ὅλα τά γένη· Καί ἀξιώσέ τους γιὰ τὴν οὐράνια Βασιλεία σου.</p>
--	--	---

Τῆ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει σου Χριστέ, οὐκέτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτοῦμεν ἐκτενῶς, τοὺς σοὺς δούλους ἀνάπαυσον, ἐν αὐλαῖς σου, καὶ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ, Ἀδάμ μέχρι σήμερον λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς, ἅπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σέ μεταστάντα, πολυειδῶς, καὶ πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξιώσον τούτους, τῆς οὐρανόου βασιλείας σου.

Δόξα...

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐννοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ, πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα, ἄμορφον, ἄδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. Ὡ τοῦ θαύματος! τί τὸ περὶ ἡμᾶς, τοῦτο γέγονε μυστήριον; Πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Ὡς τῶς Θεοῦ προστάξει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Τοῦ Ἦχου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Προκείμενον.

Ἀλληλούια γ'.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου, Κύριε.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν

Μέ τὴν ἀνάστασή σου ἀπὸ τοὺς νεκρούς, Χριστέ δὲν ἀξουσιάζει πλέον ὁ θάνατος αὐτούς πού πέθαναν μέ εὐσέβεια· Γι' αὐτό σέ παρακαλοῦμε ἐπίμονα, ἀνάπαυσε στίς αὐλές σου καὶ στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ τοὺς δούλους σου, οἱ ὅποιοι σ' ἐλάτρευσαν μέ καθαρότητα, ἀπὸ τὸν Ἀδάμ μέχρι σήμερα, τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφούς μας, τοὺς φίλους μαζί καὶ συγγενεῖς· κάθε ἄνθρωπο, πού ἔζησε πιστά στή ζωὴ του, καὶ μετατέθηκε κοντά σου, ὦ Θεέ, μέ πολλούς καὶ διαφόρους τρόπους, καὶ κά-νε τοὺς ἀξίους γιὰ τὴν οὐράνια Βασιλεία σου.

Δόξα...

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι (χτυπιέμαι), ὅταν σκεφθῶ τὸν θάνατο, καὶ δῶ νά βρίσκεται στοὺς τάφους ἡ ὠραιότητα, πού πλάσθηκε γιὰ μᾶς «κατ' εἰκόνα Θεοῦ», χωρὶς μορφή, χωρὶς δόξα, χωρὶς νά ἔχει ὁμορφιά. Ὡ τί θαῦμα! Γιατί ἔγινε αὐτό τό μυστήριο γιὰ μᾶς; Πῶς παραδοθήκαμε στή φθορά; Πῶς δεθήκαμε μαζί μέ τό θάνατο; Ἀλήθεια, ὅπως εἶναι γραμμένο, ἔγινε αὐτό μέ τὴν προσταγή τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος δίνει στοὺς νεκρούς τὴν ἀνάπαυση.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Τοῦ Ἦχου.

Εἴσοδος Φῶς ἰλαρόν.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Προκείμενο.

Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Ἀλληλούια.

Στίχ. Εἶναι μακάριοι αὐτοὶ τοὺς ὁποίους διάλεξες καὶ ἐπῆρες κοντά σου, Κύριε.

Στίχ. Καὶ τό μνημόσυνό τους θά ὑπάρχει σέ γενιές

καὶ γενεάν.

Ἐκτενής. Καταξίωσον. Κεφαλοκλισία.
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

(Μαρτυρικά καὶ Νεκρώσιμα τοῦ ἤχου τῆς
ἐβδομάδος).

Δόξα...

Ἀρχή μοι καὶ ὑπόστασις, τὸ πλαστοουργόν σου
γένεονε πρόσταγμα· βουληθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε
καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μου
τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν, τῇ
θείᾳ σου καὶ ζωοποιῶ ἐμπνεύσει· διὸ Σωτῆρ τοὺς
δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς
Δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις τῆς Τεκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν
Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν,
Ἱεραρχῶν, Ὁσίων, καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν
Ἁγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου
ἀνάπαυσον.

Νῦν Ἀπολύεις.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15).

(Ἐπεταὶ ὁ Νεκρώσιμος Κανὼν μετὰ τῶν ἐξῆς
στίχων πρὸ τῶν τεσσάρων τροπαρίων).

1. Πρεσβείαις τῶν Μαρτύρων σου, Χριστέ ὁ
Θεός, ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου.

2. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς
αὐλισθήσονται.

3. Δόξα...

καὶ γενιές.

Ἐκτενής. Καταξίωσον. Κεφαλοκλισία.
(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

(Μαρτυρικά καὶ Νεκρώσιμα τοῦ ἤχου τῆς
ἐβδομάδας).

Δόξα ...

Γιὰ μένα ἀρχὴ καὶ αἰτία ὑπάρξεώς μου ἔγινε τὸ
πλαστοργό σου πρόσταγμα· Ἐπειδὴ θέλησες νὰ μέ δη-
μιουργήσεις ὡς πλάσμα ἀπὸ ἀόρατη καὶ ὁρατὴ φύση,
ἔπλασες τὸ σῶμα μου ἀπὸ τῆ γῆ, καὶ μοῦ ἔδωσες ψυχὴ
μέ τῇ θεϊκῇ καὶ ζωοποιῶ πνοῇ σου· Γί' αὐτό, Σωτήρα,
ἀνάπαυσε τοὺς δούλους σου σὲ χώρᾳ ζωντανῶν, σὲ κα-
τοικίᾳ Δικαίων.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μέ τίς πρεσβεῖες αὐτῆς πού σ' ἐγέννησε, Χριστέ, καὶ
τῶν Μαρτύρων σου, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Προφητῶν,
τῶν Ἱεραρχῶν, τῶν Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ ὅλων τῶν
Ἁγίων, ἀνάπαυσε τοὺς δούλους σου πού πέθαναν.

Νῦν Ἀπολύεις.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 15).

(Ἀκολουθεῖ ὁ Νεκρώσιμος κανόνας μέ τοὺς ἐξῆς
στίχους στὰ 4 τροπάρια).

1. Μέ τίς πρεσβεῖες τῶν Μαρτύρων σου, Χριστέ Θεέ
μας, ἀνάπαυσε τίς ψυχές τῶν δούλων σου.

2. Οἱ ψυχές τους θὰ κατοικήσουν μέσα σὲ πνευματι-
κὰ ἀγαθὰ.

3. Δόξα...

<p>4. Καί νῦν... Ὁ Νεκρώσιμος Κανών. (Ὁκτώηχος. Ἦχος πλ. Β'. Ὁρθρος Σαββάτου). Ὡιδή Α'.</p> <p>Ἐν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, δυσωποῦσί σε Χριστέ· οὓς ἐκ γῆς μετέστησας πιστούς, αἰωνίων ἀγαθῶν τυχεῖν ἀξίωσον.</p> <p>Κατακοσμήσας τὰ πάντα, ζῶον μικτόν, μέσον με τὸν ἄνθρωπον, ταπεινότητος ὁμοῦ καὶ μεγέθους ἔπλασας· διό, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ, ἀνάπαυσον.</p> <p>Τοῦ Παραδείσου πολίτην καὶ γεωργόν, κατ' ἀρχάς με ἔταξας, παραβάντα δὲ τὴν σὴν, ἐντολήν ἐξώρισας· διό τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ, ἀνάπαυσον.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ὁ ἐκ πλευρᾶς διαπλάσας Εὐὰν τὸ πρίν, τὴν ἡμῶν προμήτορα, ἐξ ἀχράντου σου γαστρὸς σάρκα περιβάλλεται, δι' ἧς, τοῦ θανάτου τὴν ἰσχὺν Ἄγνη διέλυσεν.</p> <p>Ὡιδή Γ'.</p> <p>Νομίμως ἤθλησαν οἱ σοί, Μάρτυρες Ζωοδότα, καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης κοσμηθέντες παρὰ σοῦ, τοῖς μεταστᾶσι πιστοῖς, αἰωνίαν λύτρωσιν βραβεύουσι.</p> <p>Παιδεύσας πρότερον πολλοῖς, τέρασι καὶ σημείοις, ἐμὲ τὸν πλανηθέντα, ἐπ' ἐσχάτων</p>		<p>4. Καί νῦν... Θεοτοκίον. Ὁ Νεκρώσιμος Κανόνας. (Ὁκτώηχος. Ἦχος πλ. Β'. Ὁρθρος Σαββάτου). Ὡιδή Α'.</p> <p>Μέσα στίς οὐράνιες κατοικίες, συνεχῶς οἱ γενναῖοι Μάρτυρες σέ ἱκετεύουν, Χριστέ· Τούς πιστούς πού μετέ- θεσες ἀπό τῆ γῆ, ἀξίωσέ τους, νά εὕρουν αἰώνια ἀγαθά.</p> <p>Ἀφοῦ καταστόλισες τὰ πάντα, ἔπλασες ἐμένα τόν ἄνθρωπο πλάσμα μικτό, ἀνάμεσα στήν ταπεινότητα καί στό μεγαλεῖο ταυτόχρονα· Γι' αὐτό, Σωτήρα, ἀνάπαυσε τίς ψυχές τῶν δούλων σου.</p> <p>Στήν ἀρχή μ' ἔτοποθέτησες ὡς πολίτη τοῦ παραδεί- σου καί καλλιεργητή· Ἐπειδή ὅμως ἔγινα παραβάτης τῆς ἐντολῆς σου, μέ ἐξόρισες· Γι' αὐτό, Σωτήρα, ἀνάπαυσε τίς ψυχές τῶν δούλων σου.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔπλασε προηγουμένως τὴν Εὐὰ, τὴν προμήτορά μας, ἀπό τὴν πλευρά τοῦ Ἀδάμ, ντύνεται μέ σάρκα ἀπό τὴν ἀμόλυνη κοιλιὰ σου· Μέ τὴν ὁποία σάρκα, Ἄγνη, διέλυσε τὴν ὁμίχλη, τὴ δύναμη, τοῦ θανά- του.</p> <p>Ὡιδή Γ'.</p> <p>Νόμιμα ἀγωνίσθηκαν οἱ Μάρτυρές σου, Ζωοδότα, καὶ ἀφοῦ στέφθηκαν ἐκ μέρους σου μέ τό στεφάνι τῆς νίκης, δίνουν ὡς βραβεῖο στοὺς πιστοὺς αἰώνια λύτρω- ση.</p> <p>Ἀφοῦ μ' ἐπαίδευσες προηγουμένως μέ πολλά τέρα- τα καὶ σημεία, ἐμένα τόν πλανημένο ἄνθρωπο, στό τέ-</p>
---	--	--

σεαυτὸν κενώσας ὡς συμπαθῆς καὶ ζητήσας
εὗρες καὶ διέσωσας.

Ρεόντων ἄστατον φθοράν, τοὺς πρὸς σὲ
διαβάντας, ἐν σκηναῖς αἰώνιαις, κατοικεῖν
χαρμονικῶς, ἀξίωσον ἀγαθέ, δικαιώσας πίστει τε
καὶ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔστιν ἄμεμπτος ὡς σύ, πάναγνε
Θεομήτορ· μόνη γὰρ ἐξ αἰῶνος, τὸν Θεὸν τὸν
ἀληθῆ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τοῦ θανάτου
λύσαντα τὴν δύναμιν.

Καθίσματα.

Ἀληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος
σκιά καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταράττεται πᾶς
γηγενῆς, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή, ὅτε τὸν κόσμον
κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν, ὅπου ὁμοῦ
βασιλεῖς καὶ πτωχοί· διὸ Χριστέ ὁ Θεός, τοὺς
μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου
μὴ ἐγκαταλίπης με, ἀνθρωπίνη προστασία μὴ
καταπιστεύσης με· ἀλλ' αὐτὴ ἀντιλαβοῦ, καὶ
ἐλέησόν με.

Ἰδιὴ Δ'.

Σοφίας μείζονος, δεικνύων γνώρισμα, καὶ τῆς
περὶ τὰ δῶρα πολυτελοῦς, Δέσποτα χρηστότητος,
τὰς τῶν Μαρτύρων χορείας, τοῖς Ἀγγέλοις
συνηριθμησας.

λος ὡς συμπαθῆς, ἀφοῦ ἄδειασες τὸν ἑαυτό σου ἀπὸ τῆ
δόξα καὶ μέ ζητησες, μέ ἐβρῆκες καὶ μέ ἔσωσες.

Αὐτοὺς πού πέρασαν τὴν εὐμετάβλητη φθορά τῶν
προσωρινῶν καὶ ἦλθαν σ' ἐσένα, ἀξίωσέ τους, Ἀγαθέ,
νά κατοικοῦν χαρούμενα σέ αἰώνιες κατοικίες δικαιο-
νοντάς τους καὶ μέ τὴν πίστη καὶ μέ τὴ χάρη.

Θεοτοκίον.

Δέν ὑπάρχει ἄλλος ἄμεμπτος, ὅπως ἐσύ, πάναγνη
Μητέρα τοῦ Θεοῦ· Διότι μόνη ἀπὸ αἰῶνες συνέλαβες
στήν κοιλιὰ σου τὸν ἀληθινό Θεό, πού κατέλυσε τὴ δύ-
ναμη τοῦ θανάτου.

Καθίσματα.

Ἀληθινὰ εἶναι ματαιότητα τὰ σύμπαντα καὶ ἡ ζωὴ
σκιά καὶ ὄνειρο· Καὶ γι' αὐτὸ μάταια ἀνησυχεῖ κάθε κά-
τοικος τῆς γῆς, ὅπως εἶπε ἡ Ἁγία Γραφή· Ὅταν θά κερ-
δίσουμε τὸν κόσμο, τότε θά κατοικήσουμε στὸν τάφο,
ὅπου εἶναι μαζί βασιλεῖς καὶ φτωχοί· Γι' αὐτὸ, Χριστέ
Θεέ μας, αὐτοὺς πού ἔφυγαν ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἀνάπαυσέ
τους ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, μὴ μέ ἐγκαταλείψεις καθ' ὅλο τό
χρόνο τῆς ζωῆς μου· Μὴ μέ ἐμπιστευθεῖς σέ ἀνθρώπινη
προστασία· Ἀλλά βοήθησέ με ἐσύ ἡ ἴδια καὶ ἐλέησέ με.

Ἰδιὴ Δ'.

Δείχνοντας τὰ γνωρίσματα τῆς μεγαλύτερης σο-
φίας σου καὶ τῆς πολύτιμης ἀγαθότητάς σου σχετικά μέ
τὰ δῶρα σου, Κύριε, τὰ πλήθη τῶν Μαρτύρων τὰ συγκα-
ταρρῦθμισες μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους.

<p>Ἀφράστου δόξης σου, τυχεῖν ἀξίωσον, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας, ἔνθα Χριστέ, τῶν εὐφραιομένων ἐστὶν ἡ κατοικία, καὶ φωνή, καθαρᾶς ἀγαλλιάσεως.</p> <p>Ὑμνοῦντας πρόσδεξαι, τὸ θεῖον κράτος σου, οὐς ἐκ γῆς προσελάβου, τέκνα φωτός, τούτους ἐργαζόμενος, τῆς ἁμαρτίας τὴν ἀχλύν, ἐκκαθαίρων πολυέλεε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Δοχεῖον ἄχραντον, ναὸν πανάμωμον, κιβωτὸν παναγίαν, παρθενικόν, τόπον ἀγιάσματος, σέ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Δεσπότης ἐξελέξατο.</p> <p>Ωιδὴ Ε'.</p> <p>Ὡς ὀλοκάρπωσις ἱερά, καὶ ὡς ἀπαρχὴ τῆς ἀνθρωπίνης οἱ Μάρτυρες φύσεως, τῷ δεδοξασμένῳ προσενεχθέντες Θεῷ, ἡμῖν τὴν σωτηρίαν, αἰὶ βραβεύουσι.</p> <p>Τῆς οὐρανίου διαγωγῆς, τῆς διανομῆς τῶν χαρισμάτων, ἀξίωσον Δέσποτα, τοὺς προκοιμηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, παρέχων τῶν πταισμάτων, τὴν ἀπολύτρωσιν.</p> <p>Ὁ μόνος φύσει ζωοποιός, τὸ τῆς ἀγαθότητος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος, τοὺς τελειωθέντας τῆς βασιλείας τῆς σῆς, ἀξίωσον οἰκτίρμον, μόνε ἀθάνατε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἰσχύς καὶ ὕμνησις ὁ ἐκ σοῦ, Δέσποινα τοῦ κόσμου γεννηθεῖς, καὶ σωτηρία ἐγένετο τοῖς</p>		<p>Αὐτοὺς πού ἔφυγαν ἀπὸ ἐδῶ πρὸς ἐσένα, ἀξίωσέ τους νά ἐπιτύχουν τὴν ἀνέκφραστη δόξα σου, Χριστέ, ὅπου εἶναι ἡ κατοικία τῶν εὐφραιομένων καὶ ἦχος καθαρῆς ἀγαλλιάσεως.</p> <p>Αὐτοὺς πού παρέλαβες ἀπὸ τῆ γῆ, δέξου τους νά ὕμνοῦν τὴ θεϊκὴ σου δύναμη κάνοντάς τους τέκνα φωτός καθαρίζοντας τὴν καταχνιά τῆς ἁμαρτίας, Πολυέλεε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ὡς δοχεῖο καθαρὸ, ναὸ παναμόλυντο, πανάγια κιβωτό, παρθενικὸ τόπο ἀγιασμοῦ, σέ διάλεξε ὁ Κύριος, ἐσένα τὴν καλλονὴ ἀπὸ τῆ γενιά τοῦ Ἰακώβ.</p> <p>Ωιδὴ Ε'.</p> <p>Οἱ Μάρτυρες, ἀφοῦ προσφέρθηκαν στὸ δοξασμένο Θεὸ ὡς ὀλοκληρωτικὴ ἱερὴ θυσία καὶ ὡς πρῶτοι καρποὶ τῆς ἀνθρώπινης φύσης, μᾶς δίνουν πάντοτε μὲ τὴ μεσολάβησή τους ὡς βραβεῖο τῆ σωτηρία.</p> <p>Κύριε, τοὺς πιστοὺς ὑπηρέτες σου, πού ἔχουν πεθάνει προηγουμένως, κάνε τους ἄξιους γιὰ τὴν οὐράνια ζωὴ καὶ τὴ συμμετοχὴ τους στὰ χαρίσματά σου δίνοντάς τους τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ σφάλματα.</p> <p>Ἐσύ πού ἀπὸ τὴ φύση σου δίνεις ζωὴ, τὸ ἀληθινὰ ἀνεξερεύνητο πέλαγος τῆς ἀγαθότητος, αὐτοὺς πού πέθαναν κάνε τους ἀξιους τῆς δικῆς σου βασιλείας, εὐσπλαχνε μόνε ἀθάνατε.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Αὐτὸς πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα, Κυρία, ἔγινε δύναμη καὶ ὕμνος τοῦ κόσμου καὶ σωτηρία, γι' αὐτοὺς πού</p>
--	--	---

ἀπολλυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ Ἰδου πυλῶν, ῥύόμενος
τοὺς πίστει σε μακαρίζοντας.

Ἰδιή ΣΤ'.

Σταυρῶ προσηλούμενος, τῶν Μαρτύρων τοὺς
χορούς, πρὸς σεαυτὸν συνήγαγες, μιμουμένους τὸ
πάθος σου Ἀγαθέ· διό σου δεόμεθα, τοὺς πρὸς σέ
μεταστάντας διανάπαυσον.

Ἀφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ἔλθῃς φοβερός,
κρίναι τὸν κόσμον ἅπαντα, ἐν νεφέλαις
εὐδόκησον λυτρωτά, φαιδρῶς ὑπαντῆσαι σοι, οὐς
ἐκ γῆς προσελάβου πιστοὺς δούλους σου.

Πηγὴ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρεία θεϊκῇ,
πεπεδημένους Δέσποτα, ὁ ἐξάγων, τοὺς δούλους
σου τοὺς πρὸς σέ πιστῶς ἐκδημήσαντας, ἐν τρυφῇ
Παραδείσου κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον.

Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παραβάντες τοῦ
Θεοῦ, τὴν ἐντολὴν τὴν ἔνθεον· διὰ σοῦ δὲ
Παρθένε πρὸς οὐρανόν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν
φθορὰν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.

Κοντάκιον.

Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς
ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ
λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος ὁ ποιήσας
καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς
διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν

χάνονταν, λυτρώνοντας ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ ἄδη, αὐτοὺς
πού μέ πίστη σέ μακαρίζουν.

Ἰδιή ΣΤ'.

Καρφωμένος στὸν Σταυρὸ συγκέντρωσες κοντά σου
τὰ πλήθη τῶν Μαρτύρων, πού μιμοῦνταν τὸ πάθος σου,
Ἀγαθέ· Γί' αὐτό σέ παρακαλοῦμε, αὐτοὺς πού ἦλθαν
κοντά σου, ἀνάπαυσέ τους.

Ὅταν ἔλθῃς φοβερός ἐπάνω σέ σύννεφα μέ τὴν
ἀνέκφραστη δόξα σου, γιὰ νὰ κρίνεις ὅλο τὸν κόσμο,
δῶσε τὴ χάρη σου, λυτρωτή, οἱ πιστοὶ δούλοι σου, τοὺς
ὁποίους παρέλαβες ἀπὸ τὴ γῆ, νὰ σέ ὑποδεχθοῦν μέ χα-
ρά.

Απὸ τὴ φύση σου εἶσαι πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐσύ πού μέ
θεϊκὴ δύναμη ἐλευθερώνεις τοὺς φυλακισμένους, Κύριε,
τοὺς δούλους σου πού μέ πίστη ἔφυγαν ἀπὸ ἐδῶ πρὸς
ἐσένα, βάλε τους στὴν ἀπόλαυση τοῦ παραδείσου.

Θεοτοκίον.

Ἐπιστρέψαμε στὴ γῆ, ἐπειδὴ παραβήκαμε τὴν Ἁγία
ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ· Μ' ἐσένα ὅμως, Παρθένε,
ἀνυψώθηκαμε ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό, ἀφοῦ τινάξαμε
ἀπὸ πάνω μας τὴ φθορὰ τοῦ θανάτου.

Κοντάκιο.

Μαζί μέ τοὺς Ἁγίους ἀνάπαυσε, Χριστέ, τῆς ψυχῆς
τῶν δούλων σου, ὅπου δέν ὑπάρχει πόνος οὔτε λύπη
οὔτε στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ χωρὶς τέλος.

Οἶκος.

Ἐσύ μόνος εἶσαι ἀθάνατος, πού ἔκανες καὶ ἔπλασες
τὸν ἄνθρωπο· Οἱ θνητοὶ (οἱ ἄνθρωποι) λοιπὸν ἀπὸ τὴ γῆ
πλασθήκαμε, καὶ στὴ ἴδια γῆ θά πᾶμε, ὅπως διέταξες

πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύση, ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρῆνον ποιῶντες ᾠδὴν, τό, Ἀλληλούια.

ᾠδὴ Ζ'.

Λυτρωθέντες τῷ σῶ αἵματι οἱ Μάρτυρες, τῆς πρώτης παραβάσεως, ῥαντισθέντες δὲ τῷ ἰδίῳ αἵματι, τὴν σὴν σαφῶς εἰκονίζουσι σφαγὴν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θρασυνόμενον τὸν θάνατον ἐνέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε· τοὺς ἐν πίστει δὲ κοιμηθέντας, πρόσδεξαι τανῦν, ὑμνοῦντας καὶ λέγοντας Χριστέ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ψυχώσας με τὸν ἄνθρωπον φύσηματι, θείῳ θεαρχικώτατε, τοὺς μεταστάντας βασιλείας Δέσποτα τῆς σῆς, ἀξίωσον ψάλλειν σοι, Σωτήρ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὑπερτέρα πάσης κτίσεως πανάμωμε, γέγονας, συλλαβοῦσα Θεόν, τὸν συντρίψαντα τοῦ θανάτου πύλας, καὶ μοχλοὺς συνθλάσαντα· ὅθεν σε Ἄγνή, ὑμνολογοῦμεν οἱ πιστοί, ὡς Θεομήτορα.

ᾠδὴ Η'.

Σταθερῶς τοὺς ἀγῶνας ἐπιδειξάμενοι τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χριστοῦ ἀθλοφόροι, κραυγάζοντες· Σὲ

ἐσύ, πού μέ ἔπλασες καὶ εἶπες· Ὅτι εἶσαι γῆ καὶ στή γῆ θά πᾶς· Ὅπου θά πᾶμε ὅλοι οἱ θνητοὶ κάνοντας ἐπιτάφιο θρῆνο τὸν ὕμνο, Ἀλληλούια.

ᾠδὴ Ζ'.

Λυτρωμένοι οἱ Μάρτυρες ἀπὸ τὴν πρώτη παράβαση, καὶ ραντισμένοι μέ τό ἴδιο σου τό αἷμα, εἰκονίζουσι καθαρά τή δική σου σφαγή. Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Νέκρωσες τὸν θάνατο πού εἶχε ἀποθραυσθεῖ, Λόγε τοῦ Θεοῦ Ἀρχηγέ τῆς ζωῆς· Καὶ αὐτούς πού πέθαναν μέ πίστη, δέξου τους τώρα, Χριστέ, γιά νά ὑμνοῦν καὶ νά λένε· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Ἐσύ πού μέ τό θεϊκό σου φύσημά ἔδωσες ψυχὴ σ' ἐμένα τὸν ἄνθρωπο, Ὑψιστε Θεέ, αὐτούς πού ἔφυγαν ἀπὸ τή ζωή, κάνε τους ἄξιους τῆς βασιλείας σου, γιά νά ψάλλουν, Σωτήρα, σ' ἐσένα· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Θεοτοκίον.

Ἀναδείχθηκες, Παναμόλυντη, ἀνώτερη ἀπὸ ὅλη τὴν κτίση, ἐπειδὴ συνέλαβες τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος συνέτριψε τίς πύλες τοῦ θανάτου, καὶ ἔσπασε τοὺς μοχλοὺς του· Γί' αὐτό Ἄγνή, οἱ πιστοὶ σέ ὑμνολογοῦμε, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

ᾠδὴ Η'.

Ἀφοῦ δείξατε σταθερότητα στοὺς ἀγῶνες, στολισθήκατε μέ τό στεφάνι τῆς νίκης, Μάρτυρες ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ, κραυγάζοντας· Ἐσένα ὑψώνουμε, Χριστέ

ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰερῶς τοὺς τὸν βίον ἀπολιπόντας πιστοὺς, καὶ πρὸς σὲ τὸν Δεσπότην μεταχωρήσαντας, δέξαι προσηνῶς, ἀναπαύων ὡς εὐσπλαγχνος, σὲ ὑπερυψοῦντας, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν ἐν γῆ τῶν πραέων πάντας αὐλίζεσθαι, τοὺς προκεκοιμημένους Σῶτερ, εὐδόκησον, πίστει τῇ εἰς σὲ δικαίως καὶ χάριτι, σὲ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν πάντες σε παμμακάριστε, τὴν τὸν Λόγον τὸν ὄντως ὄντα μακάριον, σάρκα δι' ἡμᾶς γεγονότα γεννήσασαν, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωιδὴ Θ'.

Ἐλπίς Μαρτύρων χοροὺς ἐνεύρωσε καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην διαπύρως ἐπτέρωσε, τῶν μελλόντων τούτοις προτυπώσασα, τὴν μὴ σαλευομένην ὄντως ἀνάπαυσιν, ἧς τοὺς μεταστάντας ἀγαθὲ τυχεῖν ἀξίωσον.

Λαμπρᾶς καὶ θείας τυχεῖν ἐλλάμψεως, τῆς σῆς Χριστέ τοὺς πίστει μεταστάντας εὐδόκησον, τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν, μόνος ὡς ἐλεήμων, τούτοις δωρούμενος, καὶ τῆς αἰωνίου ἀξιῶν μακαριότητος.

Ὁ ὢν τῇ φύσει χρηστὸς καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ θελητῆς ἐλέους εὐσπλαγχνίας ἢ ἄβυσσος, οὐς ἐκ τόπου τούτου τῆς κακώσεως, καὶ σκιάς τοῦ

στοὺς αἰῶνες.

Τοὺς πιστοὺς, πού μέ ἱερότητα ἐγκατέλειψαν τὴ ζωὴ καὶ ἀνχώρησαν πρὸς ἐσένα τὸν Κύριο, δέξου τοὺς μέ καλοσύνη ἀναπαύοντάς τοὺς ὡς εὐσπλαγχνος, γιὰ νά σέ ὑπερυψώνουν, Χριστέ, στοὺς αἰῶνες.

Τώρα, Σωτήρα, δῶσε τὴ χάρη σου, νά κατοικοῦν στή γῆ τῶν «πραέων», στόν παράδεισο, ὅλοι πού ἔχουν πεθάνει προηγουμένως, δικαιώνοντάς τοὺς μέ τὴν πίστη σ' ἐσένα καὶ μέ τὴ χάρη, γιὰ νά σέ ὑπερυψώνουν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζουμε ὅλοι ἐσένα παμμακάριστη, ἡ ὁποία γέννησες, Αὐτόν πού εἶναι ἀληθινά μακάριος, καὶ πῆρε σάρκα γιὰ μᾶς. Τόν ὁποῖο ὑπερυψώνουμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ωιδὴ Θ'.

Ἡ ἐλπίδα νεύρωσε τὰ πλήθη τῶν Μαρτύρων, καὶ τοὺς ἀναπτέρωσε φλογερά πρὸς τὴ δική σου ἀγάπη, προεικονίζοντας σ' αὐτούς τὴν μελλοντικὴ ἀνάπαυση πού ἀληθινά δέν σαλεύεται, τὴν ὁποία, Ἀγαθέ, ἀξίωσε νά ἐπιτύχουν, αὐτοὶ πού ἔφυγαν ἀπὸ τὴ ζωὴ.

Δῶσε τὴ χάρη σου, Χριστέ, νά ἐπιτύχουν τὴ λαμπρὴ καὶ θεϊκὴ λάμψη σου, αὐτοὶ πού ἔφυγαν ἀπὸ τὴ ζωὴ μέ πίστη, δωρίζοντας σ' αὐτούς, ὡς μόνος ἐλεήμων, τὴν ἀνάπαυση στίς ἀγκάλες τοῦ Ἀβραάμ, καὶ κάνοντά τοὺς ἀξιῶν γιὰ τὴν αἰώνια μακαριότητα.

Ἐσύ πού ἀπὸ τὴ φύση σου εἶσαι ἀγαθός καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ θελητῆς τοῦ ἐλέους καὶ ἄβυσσος τῆς εὐσπλαγχνίας, αὐτούς, πού ἀπὸ τὸν τόπο αὐτὸ τῆς τα-

θανάτου, Σῶτερ, μετέστησας, ἔνθα καταλάμπει σου τὸ φῶς, τούτους κατάταξον.

Θεοτοκίον.

Σκηνήν, Ἀγνή, γινώσκομεν, καὶ κιβωτὸν καὶ πλάκα σε τοῦ νόμου τῆς χάριτος· διὰ σοῦ γὰρ ἄφεσις δεδώρηται, τοῖς δεικναιωμένοις διὰ τοῦ αἵματος, τοῦ σωματωθέντος ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τάγματα· διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε, ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15-16)

Ἀπολυτίκια.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων μόνη Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα...

Ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τεῖχος, καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε

λαιπωρίας καὶ τῆς σκιᾶς τοῦ θανάτου, Σωτήρα, τοὺς μετέθεσες, κατάταξέ τους, ὅπου λάμπει ἄπλετα τὸ φῶς σου.

Θεοτοκίον.

Σκηνή ἁγία, Ἀγνή, σὲ ἀναγνωρίζουμε, καὶ κιβωτὸ καὶ πλάκα τοῦ νόμου τῆς χάριτος· Διότι μ' ἐσένα δωρήθηκε συγχώρηση, σ' αὐτοὺς πού δικαίωθηκαν μὲ τὸ αἷμα, αὐτοῦ πού πῆρε σῶμα ἀπὸ τῆ δικῆ σου κοιλιά, Παναμόλυνη.

Ὁ Εἰρμός.

Εἶναι ἀδύνατο στοὺς ἀνθρώπους, νὰ δοῦν τὸν Θεό, τὸν ὅποιο δὲν τολμοῦν, νὰ ἀτενίσουν τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων· Μ' ἐσένα ὁμως, Πάναγνη, ἐμφανίσθηκε στοὺς θνητούς, στοὺς ἀνθρώπους, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού ἔλαβε σάρκα, τὸν ὅποιο μεγαλύνοντας μαζί μὲ τὰ οὐράνια στρατεύματα σὲ μακαρίζουμε.

Τρισάγιο. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15-16).

Ἀπολυτίκια

Ἐσύ πού οἰκονομεῖς τὰ πάντα μὲ βαθιά σοφία, καὶ προσφέρεις σὲ ὅλους τὸ συμφέρον, μόνη Δημιουργέ, ἀνάπαυσε, Κύριε, τίς ψυχές τῶν δούλων σου· Διότι ἐμπιστεύθηκαν τὴν ἐλπίδα τους σ' ἐσένα, τὸν Ποιητῇ καὶ Πλάστῃ καὶ Θεό μας.

Δόξα...

Διότι ἐμπιστεύθηκαν τὴν ἐλπίδα τους σ' ἐσένα, τὸν Ποιητῇ καὶ Πλάστῃ καὶ Θεό μας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐσένα ἔχομε καὶ τεῖχος καὶ λιμάνι καὶ πρεσβευτὴ εὐπρόσδεκτο πρὸς τὸν Θεό πού γέννησες, Θεοτόκε

ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἢ σωτηρία.
 Ἐκτενής.
 (Συλλειτουργικόν. Σελ. 11-12).
 Νεκρώσιμον Μνημόσυνον.
 Μετά πνευμάτων δικαίων τετελειωμένων τὰς
 ψυχὰς τῶν δούλων σου, Σῶτερ ἀνάπαυσον, φυ-
 λάττων αὐτάς εἰς τὴν μακαρίαν ζωὴν, τὴν παρὰ
 σοί, φιλάνθρωπε.
 Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου, Κύριε, ὅπου πάντες
 οἱ ἅγιοί σου ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον καὶ τὰς
 ψυχὰς τῶν δούλων σου, ὅτι μόνος ὑπάρχεις
 ἀθάνατος.
 Δόξα...
 Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ καταβάς εἰς Αἴδην καὶ
 τὰς ὀδύνας λύσας τῶν πεπεδημένων, αὐτὸς καὶ
 τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, Σῶτερ, ἀνάπαυσον.
 Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.
 Ἡ μόνη ἀγνή καὶ ἄχραντος Παρθένος, ἡ Θεὸν
 ἀσπόρως κηύσασα, πρέσβευε ὑπὲρ τοῦ σωθῆναι
 τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου.
 Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός
 σου, δεόμεθά σου ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.
 Κύριε, ἐλέησον.
 Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἀναπαύσεως πάντων τῶν
 ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου κεκοιμημέ-
 νων εὐσεβῶς ὀρθοδόξων χριστιανῶν, βασιλέων,
 πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱερομονάχων
 ἱεροδιακόνων, μοναχῶν, πατέρων, προπατόρων,
 πάππων προπάππων, γονέων συζύγων, τέκνων,

ἀνύμφευτη, πού εἶσαι τῶν πιστῶν ἢ σωτηρία.
 Ἐκτενής....
 (Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12).
 Νεκρώσιμο Μνημόσυνον.
 Μαζί μέ τὰ πνεύματα τῶν σωσμένων Δικαίων
 ἀνάπαυσε, Σωτήρα, τίς ψυχές τῶν δούλων σου φυλάτ-
 τοντάς τις στή μακάρια ζωή, πού βρίσκεται κοντά σ'
 ἐσένα, Φιλάνθρωπε.
 Στήν ἀνάπαυσή σου, Κύριε, ὅπου ὅλοι οἱ Ἄγιοί σου
 ἀναπαύονται, ἀνάπαυσε καὶ τίς ψυχές τῶν δούλων σου,
 διότι ὑπάρχεις μόνος ἀθάνατος.
 Δόξα...
 Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας, πού κατέβηκες στόν ἅδη, καί
 διέλυσες τὰ βάσανα τῶν φυλακισμένων· Ὁ ἴδιος
 ἀνάπαυσε, Σωτήρα, καί τίς ψυχές τῶν δούλων σου.
 Καί νῦν... Θεοτοκίον.
 Ἡ μόνη ἀγνή καὶ ἀμόλυντη Παρθένος, ἡ ὁποία γέν-
 νησες τόν Θεό χωρίς ἄνδρα, πρέσβευε νά σωθοῦν οἱ ψυ-
 χές τῶν δούλων σου.
 Ἐλέησέ μας, Θεέ, σύμφωνα μέ τό μεγάλο ἔλεός σου·
 Σέ παρακαλοῦμε ἐπάκουσε καί ἐλέησέ μας.
 Ἐλέησέ μας, Κύριε.
 Ἀκόμη σέ παρακαλοῦμε γιά τὴν ἀνάπαυση τῶν
 ψυχῶν ὄλων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι πέθαναν μέ τὴν ἐλπίδα
 τῆς ἀναστάσεως τῆς αἰώνιας ζωῆς, ὄλων τῶν εὐσεβῶν
 καί ὀρθοδόξων χριστιανῶν, βασιλέων, πατριαρχῶν,
 ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱεροδιακόνων, μοναχῶν, μοναχῶν
 γυναικῶν, πατέρων, προπατόρων, πάππων, προπάπ-

ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν ἡμῶν, ἐκ τῶν ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων, καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτοῖς πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον. Ὅπως Κύριος ὁ Θεός τάξῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται. Τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ ἄφεσιν τῶν αὐτῶν ἁμαρτιῶν παρά Χριστῶ τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν αἰτησώμεθα.

Παράσχου Κύριε.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Θεός τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ τόν θάνατον καταπατήσας τόν δέ διάβολον καταργήσας καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ σου δωρησάμενος, αὐτός, Κύριε, ἀνάπαυσον καὶ τὰς ψυχὰς τῶν κεκοιμημένων δούλων σου βασιλέων, πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων, ἱερομονάχων μοναχῶν πατέρων, προπατόρων, πάππων προπάππων, γονέων συζύγων, τέκνων, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν ἡμῶν, ἐκ τῶν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ λοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἔνθα ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη καὶ στεναγμός· Πᾶν ἁμάρτημα τό παρ' αὐτῶν πραχθέν, ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, ὡς ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος Θεός συγχώρησον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ὃς ζήσεται καὶ οὐχ ἁμαρτήσῃ· σὺ γάρ μόνος ἐκτός ἁμαρτίας ὑπάρχεις· ἡ δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εἰς τόν αἰῶνα καὶ ὁ λόγος σου ἀλήθεια.

Τοῦ κυρίου δεηθῶμεν. Κύριε, ἐλέησον

πων, γονέων, τέκνων, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν μας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου καὶ μέχρι τελευταῖα, καὶ γιὰ νὰ συγχωρηθεῖ σ' αὐτούς κάθε σφάλμα θεληματικό καὶ μὴ θεληματικό· Ὅστε ὁ Κύριος, ὁ Θεός, νὰ κατατάξῃ τίς ψυχές τους, ὅπου ἀναπαύονται οἱ Δίκαιοι· Ἄς ζητήσουμε τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ, τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καὶ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν τους ἀπὸ τό Χριστό τόν ἀθάνατο Βασιλέα καὶ Θεό μας.

Δός μας, Κύριε, (αὐτὰ πού ζητοῦμε).

Ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Θεός τῶν πνευμάτων καὶ κάθε σάρκας, ὁ ὁποῖος καταπάτησες τόν θάνατο καὶ κατήργησες τόν διάβολο, καὶ δώρισες ζωὴν στόν κόσμο, ἐσύ, Κύριε, ἀνάπαυσε τίς ψυχές τῶν κεκοιμημένων δούλων σου, βασιλέων, πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων, μοναχῶν, μοναχῶν γυναικῶν, πατέρων, προπατόρων, πάππων, προπάππων, γονέων, τέκνων, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν μας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου καὶ μέχρι τελευταῖα, σέ τόπο φωτεινό, σέ τόπο πλούσιο σέ χλόη, σέ τόπο ἀναψυχῆς, ἀπὸ ὅπου ἔφυγε ὁ πόνος, ἡ λύπη καὶ ὁ στεναγμός· Κάθε ἁμάρτημα πού ἔγινε ἀπ' αὐτούς, μέ λόγο ἢ μέ ἔργο ἢ μέ τό νοῦ, ὡς ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος Θεός συγχώρησέ το· Διότι δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος θά ζήσει καὶ δέν θά ἁμαρτήσῃ· Διότι Ἐσύ μόνος εἶσαι ἔξω ἀπὸ τὴν ἁμαρτία· Ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι δικαιοσύνη αἰώνια καὶ ὁ νόμος σου εἶναι ἀλήθεια.

Ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο. Κύριε ἐλέησέ μας.

<p>Ὅτι σύ εἶ ἡ ἀνάστασις, ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν κεκοιμημένων δούλων σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων . Ἀμήν</p> <p>Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15-16). Ἀπολυτίκια. (Σελ. 47) Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. (16-17).</p> <p>ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ ΟΡΘΡΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31). Ἀντί τοῦ «Θεὸς Κύριος...» ψάλλεται τό Ἀλληλούια (δ' .), μετὰ στίχων εἰς τὰ δύο τελευταῖα τροπάρια ὡς ἑξῆς:</p> <p>Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω, καὶ προσελάβου, Κύριε.</p> <p>Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀλισηθήσονται.</p> <p>Ἀπολυτίκια. (Σελ. 47). Καθίσματα. (Νεκρώσιμα καὶ μαρτυρικά τοῦ ἤχου). Εὐλογητάρια. (Τὰ νεκρώσιμα, ὡς ἑξῆς): Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.</p> <p>Τῶν Ἁγίων ὁ χορὸς, εὗρε πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ θύραν Παραδείσου, εὗρω καὶ ἐγώ, τὴν ὁδὸν διὰ τῆς</p>		<p>Διότι Ἐσύ εἶσαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν κεκοιμημένων δούλων σου, Χριστέ Θεέ μας, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα μαζί μέ τόν Πατέρα σου, πού δέν ἔχει ἀρχή, καὶ τό πανάγιο καὶ ἀγαθό καὶ ζωοποιό σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Τρισάγιο. (Συλλειτουργικό. Σελ. Σελ. 15-16). Ἀπολυτίκια. (Σελ. 47). Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. (16-17).</p> <p>ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ ΟΡΘΡΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειοτουργικό. Σελ. 17-31). Ἀντί τοῦ «Θεὸς Κύριος...» ψάλλεται τό Ἀλληλούια (δ' .), μέ στίχους στά δύο τελευταῖα τροπάρια ὡς ἑξῆς:</p> <p>Στίχ. Εἶναι μακάριοι αὐτοὶ τοὺς ὁποίους διάλεξες καὶ πῆρες κοντά σου, Κύριε.</p> <p>Στίχ. Οἱ ψυχές τους θά κατοικοῦν μέσα σέ ἀγαθά.</p> <p>Ἀπολυτίκια. (Σελ. 47). Καθίσματα. (Νεκρώσιμα καὶ μαρτυρικά τοῦ ἤχου). Εὐλογητάρια. (Τὰ νεκρώσιμα, ὡς ἑξῆς): Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ,Κύριε, δίδαξέ με τίς ἐντολές σου.</p> <p>Τό πλῆθος τῶν Ἁγίων βρῆκε πηγὴ τῆς ζωῆς, καὶ θύρα Παραδείσου· Ἄς εὗρω κι ἐγώ τό δρόμο μέ τὴ μετάνοι-</p>
--	--	---

μετανοίας. Τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγὼ εἰμι, ἀνακάλεσαί με, Σωτήρ, καὶ σῶσόν με.

Ὁ πάλαι μὲν, ἐκ μὴ ὄντων πλάσας με, καὶ εἰκόνι σου θεία τιμήσας, παραβάσει ἐντολῆς δὲ πάλιν με ἐπιστρέψας εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην, εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἐπανάγαγε, τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσασθαι.

Εἰκὼν εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων, οἰκτεῖρησον τὸ σὸν πλάσμα, Δέσποτα, καὶ καθάρισον σὴ εὐσπλαχνία, καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι, Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με.

Ἀνάπαυσον, ὁ Θεὸς τοὺς δούλους σου, καὶ κατάταξον αὐτοὺς ἐν Παραδείσῳ, ὅπου χοροὶ τῶν Ἁγίων, Κύριε, καὶ οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς φωστῆρες, τοὺς κεκοιμημένους δούλους σου ἀνάπαυσον, παρορῶν αὐτῶν πάντα τὰ ἐγκλήματα.

Δόξα... Τριαδικόν.

Τὸ τριλαμπές τῆς μιᾶς Θεότητος, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν βοῶντες· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ ἄναρχος, ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα. Φώτισον ἡμᾶς πίστει σοι λατρεύοντας, καὶ τοῦ αἰωνίου πυρὸς ἐξάρπασον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε σεμνή, ἡ Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσα, εἰς πάντων σωτηρίαν, δι' ἧς γένος τῶν ἀνθρώπων εὗρατο τὴν σωτηρίαν διὰ σοῦ εὔροισεν Παράδεισον, Θεοτόκε, ἀγνή εὐλογημένη.

α· Ἐγὼ εἶμαι τὸ χαμένο πρόβατο· Ἀνακάλεσέ με, Σωτήρ, καὶ σῶσε με.

Ἐσὺ πού παλαιά με ἔπλασες ἀπὸ τὸ μηδέν, καὶ μ' ἐτίμησες με τὴ θεϊκὴ εἰκόνα σου, ἀλλὰ με τὴν παράβαση τῆς ἐντολῆς πάλι με ἐπέστρεψες στὴ γῆ, ἀπὸ τὴν ὅποια εἶχα ληφθεῖ, ἐπανάφερε με στὸ «καθ' ὁμοίωσιν», γιὰ νὰ ἀναμορφωθεῖ ἡ ἀρχαία ὁμορφία.

Εἶμαι εἰκόνα τῆς ἀνέκφραστης δόξας σου μολονότι ἔχω ἐπάνω μου σημάδια σφαλμάτων· Λυπήσου τὸ πλάσμα σου, Κύριε, καὶ καθάρισέ με με τὴν εὐσπλαχνία σου· Καὶ δός μου τὴν ποθητὴ πατρίδα κάνοντάς με πάλι πολίτη τοῦ παραδείσου.

Ἀνάπαυσε, Θεέ μου, τοὺς δούλους σου, καὶ κατάταξέ τους στὸν παράδεισο, ὅπου εἶναι τὰ πλήθη τῶν Ἁγίων, Κύριε, καὶ οἱ δίκαιοι θὰ λάμπουν σάν φωτεινά ἄστρα· Ἀνάπαυσε τοὺς κεκοιμημένους δούλους σου παραβλέποντας ὅλα τὰ ἐγκλήματά τους.

Δόξα... Τριαδικό.

Τὸ τριπλό φῶς τῆς μιᾶς Θεότητος ἅς ὑμνήσουμε με εὐσέβεια φωνάζοντας· Εἶσαι Ἅγιος ὁ Πατέρας ὁ ἄναρχος, ὁ ἐπίσης ἄναρχος Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα· Φώτισε ἐμᾶς πού σέ λατρεύουμε με πίστη, καὶ ἄρπαξέ μας ἀπὸ τὴν αἰώνια φωτιά.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε σεμνή, Ἐσὺ πού γέννησες σαρκικὰ τὸν Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων, με τὴν ὅποια τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων βρῆκε τὴ σωτηρία, μέσα ἀπὸ σένα εἶθε νὰ βροῦμε τὸν παράδεισο, Θεοτόκε ἀγνή εὐλογημένη.

<p>Ἀλληλούια, ἀλληλούια, ἀλληλούια. Δόξα σοι ὁ Θεός.</p> <p>Τό νεκρώσιμο μνημόσυνο. (Ὡς εἰς τόν ἔσπερινόν. Σελ. 47-50).</p> <p>Καθίσματα. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ἀνάπαυσον Σωτήρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθός, τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνῶσει φιλόανθρωπε.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ, Χριστὲ ὁ Θεός, υἱοὺς φωτὸς δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).</p> <p>Κανόν. Τοῦ Τριωδίου. (Μετὰ τῶν κάτωθι στίχων).</p> <p>α. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.</p> <p>β. Καὶ τό μνημόσυνό αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν.</p> <p>γ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀλιθήσονται.</p> <p>Ὡιδὴ Α'.</p> <p>«Ἄισμα ἀναπέμψωμεν λαοί, τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ ἀπαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ δουλείας, ὧδῆν ἐπινίκιον ἄδοντες καὶ βοῶντες·</p>		<p>Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, Ἀλληλούια, δόξα σοι ὁ Θεός.</p> <p>Τό νεκρώσιμο μνημόσυνο. (Ὅπως στὸν ἔσπερινό. Σελ. 47-50).</p> <p>Καθίσματα. Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ἀνάπαυσε, Σωτήρα μας, τοὺς δούλους σου μαζί με τοὺς Δικαίους, καὶ βάλε τους νὰ κατοικήσουν στίς αὐλές σου, ὅπως ἔχει γραφεῖ, παραβλέποντας ὡς ἀγαθός τὰ σφάλματά τους, τὰ θεληματικά καὶ τὰ ἀθέλητα, καὶ ὅλα τὰ ἄγνωστα καὶ τὰ γνωστά, Φιλάνθρωπε.</p> <p>Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐσὺ πού ἀπὸ Παρθένο ἀνέτειλες στὸν κόσμο, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησέ μας ἀναδεικνύοντάς μας υἱοὺς φωτὸς μέσῳ αὐτῆς.</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).</p> <p>Κανόνας. Τοῦ Τριωδίου. (Μέ τοὺς παρακάτω στίχους:).</p> <p>α. Εἶναι μακάριοι αὐτοί, τοὺς ὁποίους διάλεξες καὶ παρέλαβες, Κύριε.</p> <p>β. Καὶ τό μνημόσυνό τους θά ὑπάρχει σέ γενιά καὶ γενιά.</p> <p>γ. Οἱ ψυχές τους θά ζοῦν μέσα στὰ ἀγαθὰ.</p> <p>Ὡιδὴ Α'. Εἰρμός.</p> <p>Ἄς ἀναπέμψουμε, λαοί, ὕμνο στὸν θαυμαστό Θεό μας, πού ἀπάλλαξε τοὺς Ἰσραηλῆτες ἀπὸ τῆ σκλαβιά, ψάλλοντας ἐπινίκιον (ὕμνο) καὶ φωνάζοντας· Θά ψά-</p>
--	--	--

Ἄισωμέν σοι, τῷ μόνῳ Δεσπότη».

Τροπάρια.

Πάντες δυσωπήσωμεν, Χριστόν, τελοῦντες μνήμην σήμερον, τῶν ἀπ' αἰῶνος νεκρῶν, ἵνα τοῦ αἰωνίου πυρὸς αὐτοὺς ῥύσῃται, πίστει κεκοιμημένους, καὶ ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου.

Βάθει τῶν κριμάτων σου, Χριστέ, πανσόφως σὺ προώρισας, ἐκάστου τέλος ζωῆς, τὸν ὄρον καὶ τὸν τρόπον· διὸ οὐς ἐκάλυψε τάφος, ἐν πάσῃ χώρᾳ, ἐν τῇ κρίσει, σῶσον Πανοικτίρμον.

Ὅρους τῆς ζωῆς ἡμῶν ὁ δούς· διὸ τοὺς ἀφυπνώσαντας ἐκ τῆς τοῦ βίου νυκτός, ἡμέρας ἀνεσπέρου, υἱοὺς δεῖξον, Κύριε, Ἱερεῖς ῥηθοδόξους, Βασιλεῖς τε, καὶ πάντα λαόν σου.

Οὐς περ κατεκάλυψεν ὑγρὰ, καὶ πόλεμος ἐθέρισε, σεισμός δὲ οὐς συνέσχε, καὶ ἔκτειναν φονῶντες, καὶ πῦρ οὐς ἐτέφρωσε, τῶν πιστῶν Ἐλεῆμον, ἐν μερίδι, τάξον τῶν Δικαίων.

Πάντα παρορῶν τὰ τῆς σαρκός, ὀφλήματα Σωτῆρ ἡμῶν ἐν πάσῃ ἡλικίᾳ, παντὸς γένους ἀνθρώπων, πρὸ τοῦ κριτηρίου σου, στήσον ἀκατακρίτους, σοὶ τῷ Κτίστῃ, ἀπολογουμένους.

Δόξα...

Τρία μιᾶς φύσεως ὑμῶν, πρόσωπα αὐθυπόστατα, ἀγέννητον Πατέρα, Υἱὸν τὸν γεννηθέντα, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἀναρχον

λουμε σ' ἐσένα τὸν μόνο Κύριο.

Τροπάρια.

Ὅλοι ἅς παρακαλέσουμε τὸν Χριστό ἐκτελώντας σήμερα τῇ μνήμῃ τῶν νεκρῶν ἀπὸ αἰῶνες, νά ἀπαλλάξει ἀπὸ τὴν αἰώνια φωτιά, αὐτοὺς πού πέθαναν μέ πίστη καὶ ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου.

Μέ τό βάθος τῶν δικαίων ἀποφάσεών σου, Χριστέ, πάνσοφα ἐσύ προόρισες τό τέλος τῆς ζωῆς τοῦ καθενός, τίς προὔποθέσεις καὶ τὸν τρόπο· Γί' αὐτό, ὅσους ἐσκέπασε ὁ τάφος σέ κάθε χώρα, κατά τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως σῶσε τους πανεύσπλαχνε.

Ἐσύ εἶσαι πού ἔδωσες τοὺς ὄρους (τοὺς νόμους) τῆς ζωῆς μας· γι' αὐτό, αὐτοὺς πού ξύπνησαν ἀπὸ τῆ νύχτα τῆς παρούσας ζωῆς, δεῖξε τους, Κύριε, υἱοὺς ἀταλείωτης ἡμέρας, ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς καὶ ὅλο τὸν λαό σου.

Ἐκείνους ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, τοὺς ὁποῖους σκέπασε ἡ θάλασσα, καὶ τοὺς θέρισε πόλεμος, καὶ τοὺς κατέχωσε σεισμός καὶ τοὺς θανάτωσαν φονιάδες, καὶ τοὺς ἔκαψε φωτιά, Ἐλεῆμον, κατάταξέ τους στή μερίδα τῶν Δικαίων.

Παραλείποντας ὅλα τά χρέη (τίς ἁμαρτίες) τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας, Σωτήρα μας, σέ κάθε ἡλικία, ἀπὸ κάθε γένος ἀνθρώπων, πρὶν ἀπὸ τὴν κρίση, τοποθέτησέ τους ἀπαλλαγμένους ἀπὸ καταδίκη μπροστά σ' ἐσένα τὸν Κτίστη, ὅταν θά ἀπολογοῦνται.

Δόξα...

Τρία Πρόσωπα μιᾶς Φύσεως ὑμῶν αὐθύπαρκα, ἀγέννητο Πατέρα, τὸν Υἱό πού γεννήθηκε, καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, Βασιλεία πού δέν ἔχει ἀρχή, ἐξουσία, Θεότητα

βασιλείαν, ἐξουσίαν, Θεότητα μίαν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὅντως σὺ ἐφάνης οὐρανός, ἐπὶ τῆς γῆς
μειζότερος, τοῦ ἀνωτάτου πόλου, ἀνύμφευτε
Παρθένε· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν, Ἥλιος ἐν κόσμῳ,
ὁ δεσπότης, τῆς δικαιοσύνης.

Ωιδὴ Β'.

«Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ πρὸ
τῶν αἰώνων γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐκ τῆς
Παρθένου ἐπ' ἐσχάτων, πλὴν ἀνδρὸς κηθεὶς, καὶ
λύσας τὴν ἁμαρτίαν, τοῦ προπάτορος Ἀδάμ, ὡς
φιλάνθρωπος».

Τροπάρια.

Ἴδετε, ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Θεὸς ὑμῶν, ὁ
δικαία κρίσει, πῆξας ὄρους τῆς ζωῆς, ὁ εἰς
ἀφθαρσίαν, ἐκ φθορᾶς προσλαβόμενος, πάντας
τοὺς κοιμηθέντας, ἐπ' ἐλπίδι αἰωνίου
ἀναστάσεως.

Ὁ ἐκ τῶν τεσσάρων, περάτων Κύριε,
προσλαβόμενος, τοὺς πιστῶς θανέντας, ἐν
θαλάσῃ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν ποταμοῖς, πηγαῖς, ἢ
λίμναις, ἢ φρέασι, βορᾶ, θηροῖ γενομένους,
πετεινοῖς καὶ ἔρπετοις, πάντας ἀνάπαυσον.

Σοῦ ἐν τῇ παλάμῃ, τὰ πάντα, Κύριε,
προδιέκρινας, τοὺς διαλυθέντας, εἰς στοιχείων
τετρακτύν, ἐν τῇ παρουσίᾳ σου, συμπῆξας
ἀνάστησον, πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει,
συγχωρῶν αὐτοῖς ὀφλήματα.

Ὡ τῆς φοβερᾶς σου, δευτέρας Κύριε,

μία.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἀληθινὰ ἐσὺ ἀναδείχθηκες οὐρανός ἐπάνω στῆ γῆ
μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν ἀνώτατο οὐρανό, ἀνύμφευτη
Παρθένε· Διότι ἀπὸ σένα ἀνέτειλε σάν Ἥλιος στὸν κό-
σμο ὁ κυρίαρχος τῆς δικαιοσύνης.

Ωιδὴ Β' . Εἰρμός

Προσέξτε, προσέξτε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς σας, ὁ
ὁποῖος γεννήθηκα προαιώνια ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ τώρα
τελευταῖα κυοφορήθηκα ἀπὸ τὴν Παρθένο χωρὶς ἄνδρα,
καὶ ἔλυσα τὴν ἁμαρτία τοῦ προπάτορα Ἀδάμ, ὡς φι-
λάνθρωπος.

Τροπάρια.

Κοιτάξτε, κοιτάξτε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς σας, ὁ
ὁποῖος μέ δίκαιη κρίση ἔθεσα τοὺς νόμους τῆς ζωῆς, καὶ
πῆρα στὴν ἀφθαρσία ἀπὸ τὴ φθορά ὅλους ὅσοι πέθα-
ναν μέ ἐλπίδα αἰώνιας ἀναστάσεως.

Ἐσὺ Κύριε, πού παρέλαβες ἀπὸ τὰ τέσσερα πέρατα
αὐτούς, πού πέθαναν στὴ θάλασσα ἢ στὴν ξηρά ἢ στοὺς
ποταμούς, στίς πηγές ἢ στίς λίμνες ἢ στὰ πηγάδια ἢ
ἔγιναν τροφή στὰ θηρία, στὰ ὄρνια ἢ στὰ ἔρπετά, ὅλους
ἀνάπαυσέ τους.

Ὅλα εἶναι στὴ παλάμη σου Κύριε, γιὰ νὰ τὰ κρίνεις·
Αὐτούς πού διαλύθηκαν στὰ τέσσερα στοιχεῖα τῆς φύ-
σης κατὰ τὴν παρουσία σου, ἀφοῦ τοὺς ξανασυνθέσεις,
ἀνάστησέ τους, συγχωρώντας σ' αὐτούς ὅλα τὰ ἐν γνώ-
σει καὶ ἀγνοίᾳ ἁμαρτήματα.

Ὡ στὴ φοβερῇ δευτέρα παρουσία σου, Κύριε! Διότι

ἐπελεύσεως! ὅτι ὡς ἐν εἶδει ἀστραπῆς, ἐπὶ τῆς γῆς ἤκων ἀναστήσεις, πᾶν τὸ πλάσμα σου κρίνεσθαι τοὺς πίστει σοι, τότε βιώσαντας, ὑπαντῶντάς σοι, συνεῖναι καταξίωσον.

Δόξα...

Ἵπερτελεστάτη μονάς, ὑπέρθεε, Τρισυπόστατε, ἀγέννητε Πάτερ, καὶ Υἱὲ μονογενές, δι' Υἱοῦ δὲ φανέν, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, οὐσία μία καὶ φύσις, κυριότης βασιλεία, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἄρρητον τὸ θαῦμα, τῆς σῆς κηρύσεως Μητροπάρθενε· πῶς γὰρ καὶ λοχεύεις, καὶ ἀγνεύεις ἐν ταύτῳ; πῶς παιδοτοκεῖς, καὶ ἀγνοεῖς πείραν ὅλως ἀνδρός; ὡς οἶδεν ὁ ὑπὲρ φύσιν ἐκ σοῦ καινοπρεπῶς, Λόγος Θεοῦ γεννηθεῖς.

Ωιδὴ Γ'. Εἰρμός.

«Ὁ στερεώσας ἐν τῇ χειρὶ σου, Λόγε Θεοῦ τοὺς οὐρανούς ἐν τῷ φωτισμῷ, τῆς σῆς ἀληθοῦς ἐπιγνώσεως, στερέωσον καὶ ἡμῶν, τῶν ἐπὶ σοὶ πεποιθότων τὰς καρδίας».

Τροπάρια.

Τοὺς διανύσαντας τὸν τοῦ βίου, δρόμον ἐν δόξῃ εὐσεβεῖ, τῆς δικαιοσύνης ἀναδύσασθαι στέφανον, ἀξίωσον ὁ Θεός, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἀπολαῦσαι.

Τοὺς αἰφνιδίως ἀναρπασθέντας, καταφλεχθέντας ἀστραπαῖς, καὶ ἐναποψύξαντας

ἀφοῦ ἔλθεις ἐπάνω στὴ γῆ σάν ἀστραπή, θά ἀναστήσεις ὅλα τὰ πλάσματά σου, γιὰ νά κριθοῦν· Καταξίωσε αὐτούς, πού ἔζησαν μέ πίστη σ' ἐσένα, ἀφοῦ σέ συναντήσουν, νά εἶναι μαζί σου.

Δόξα...

Ἵπερτέλεια Μονάδα, Ὑψιστε Θεέ, Τριπρόσωπε, ἀγέννητε Πατέρα, Υἱέ Μονογενή, Πνεῦμα πού ἐκπορεύεσαι ἀπὸ τὸ Πατέρα, καὶ ἐμφανίσθηκες μέσῳ τοῦ Υἱοῦ, μία οὐσία καὶ φύση, κυριότητα, Βασιλεία, σῶσε ὅλους ἡμᾶς.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Εἶναι ἀνέκφραστο τὸ θαῦμα τῆς ἐγκυμοσύνης σου, Μητέρα Παρθένε· Διότι πῶς καὶ εἶσαι λεχῶνα καὶ ταυτόχρονα μένεις ἀγνή, πῶς γεννᾷς παιδί καὶ ἀγνοεῖς ἐντελῶς τὴ σχέση μέ ἄνδρα; (Ὅλα αὐτὰ ἐγιναν) ὅπως γνωρίζει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού γεννήθηκε ἀπὸ μένα ὑπερφυσικά μέ νεοφανῆ τρόπο.

Ωιδὴ Γ'. Εἰρμός.

Λόγε τοῦ Θεοῦ, πού στερέωσες μέ τὸ χέρι σου τοὺς οὐρανούς, μέ τὸ φωτισμὸ τῆς δικῆς σου ἀληθινῆς γνώσεως, στερέωσε καὶ τίς καρδιές ἡμῶν, οἱ ὅποιοι πιστεύουμε σ' ἐσένα.

Τροπάρια.

Αὐτούς πού διήνυσαν τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μέ εὐσεβῆ πίστη, ἀξίωσέ τους, ὦ Θεέ, νά στεφανωθοῦν μέ τὸ στέφανι τῆς δικαιοσύνης, γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὰ αἰώνια ἀγαθά.

Αὐτούς πού ἀρπάχθηκαν αἰφνιδιαστικά, πού κήκαν ἀπὸ ἀστραπές, καὶ ξεψύχησαν ἀπὸ κρῦο καὶ κάθε

ἐκ κρούους, καὶ πάσης πληγῆς, ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ὅτε τὰ πάντα ἐν πυρὶ δοκιμάσης.

Τὴν ἀειτάραχον τοὺς τοῦ βίου, θάλασσαν πλεύσαντας Χριστέ, ἐν τῷ τῆς ἀφθάρτου σου, ζωῆς καταξίωσον, λιμένι καταδραμεῖν, τοὺς ὀρθοδόξω ζωῇ κυβερνηθέντας.

Οὓς πᾶσα φύσις τῶν ἐναλίων, καὶ πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ἔλαβε κατάβρωμα Χριστέ, τοῖς σοῖς κρίμασιν, ἀνάστησον ὁ Θεός, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ μετὰ δόξης.

Δόξα...

Νοητικῶς τὴν θεϊὰν Μονάδα, ὡς τρία Πρόσωπα ἀπλῶς, ἅμα τῷ τεμεῖν ἐπισυνάπτω τὰ ἄτομα· ὡς τάχος γὰρ ἀστραπῆς τρισσολαμποῦσα, ὁρᾶται εἰς Ἐνάδα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀκατανόητόν σου τὸ θαῦμα· πλήν γὰρ ἀνδρὸς κυφορεῖς, καὶ τὴν παρθενίαν σου, Ἄγνη, φρουρεῖς τίκτους· διὸ Ἀγγέλων πληθὺς, καὶ βροτῶν γένος, ὑμνεῖ σε εἰς αἰῶνας.

Καταβασία.

«Ὁ στερεώσας ἐν τῇ χειρὶ...» (Σελ. 55).

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Ὁ δι' ἡμᾶς ὑπομείνας Σταυρὸν καὶ θάνατον, καὶ νεκρώσας τὸν Ἄϊδην, καὶ συνεγείρας νεκρούς, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν, Σῶτερ, ἀνάπαυσον, ὡς φιλάνθρωπος Θεός, καὶ τῇ φρικτῇ καὶ φοβερᾷ,

πληγῇ, ἀνάπαυσέ τους, ὦ Θεέ, ὅταν περάσεις τὰ πάντα ἀπὸ τῆς δοκιμασίας τῆς φωτιᾶς.

Αὐτοὺς ποὺ διέπλευσαν, Χριστέ, τὴν πάντοτε ταραγμένη θάλασσα τῆς ζωῆς, ἀξίωσέ τους, νὰ καταφθάσουν στὸ λιμάνι τῆς ἀφθαρτῆς ζωῆς σου, οἱ ὅποιοι καθοδηγήθηκαν μὲ τὴν ὀρθόδοξη ζωῇ.

Αὐτοὺς ποὺ ὅλη ἡ φύση τῶν θαλασσινῶν καὶ τῶν πτηνῶν τοῦ οὐρανοῦ, τοὺς πῆρε, Χριστέ, σάν τροφή, γιὰ λόγους ποὺ ἐσύ γνωρίζεις, ἀνάστησέ τους, ὦ Θεέ, μὲ δόξα κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς τελικῆς κρίσεως.

Δόξα...

Νοερά τῆ θεϊκῆς Μονάδας μόνις τῆ διακρίνω σέ τρία πρόσωπα ἀπλῶς, τὴν ἐνώνω γιατί δέν διαιροῦνται· Διότι μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς λάμποντας τριπλά φαίνεται Μονάδα.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὸ θαῦμα σου εἶναι ἀκατανόητο· Διότι χωρὶς ἄνδρα μένεις ἔγκυος, καὶ διατηρεῖς τὴν παρθενία σου, Ἄγνη, γεννώντας· Γί' αὐτὸ τὰ πλήθη τῶν Ἀγγέλων καὶ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων σέ ὑμνοῦν στοὺς αἰῶνες.

Καταβασία.

«Ὁ στερεώσας ἐν τῇ χειρὶ...» (Σελ. 55).

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Ἐσύ ποὺ γιὰ χάρη μας ὑπέμεινες Σταυρὸ καὶ θάνατο, καὶ νεκρώσες τὸν Ἄϊδη καὶ ἀνέστησες τοὺς νεκρούς μαζί σου, αὐτοὺς ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ κοντὰ μας, Σωτήρα, ἀνάπαυσέ τους, ὡς φιλάνθρωπος Θεός, καὶ κατὰ τῆ

ἐλεύσει σου Ζωοδότα, ὡς ἔχων πλήθος ἐλέους,
τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον.

(Δίς).

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Τὴν ταχεῖάν σου σκέπην, καὶ τὴν βοήθειαν,
καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον, ἐπὶ τοὺς δούλους σου, καὶ τὰ
κύματα ἀγνή καταπράυνον, τῶν ματαίων
λογισμῶν, καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν,
ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ, οἶδα Παρθένε, ὅτι
ισχύεις ὅσα καὶ βούλεσαι.

Ἰδιὴ Δ'. Εἰρμός.

«Ἐξ ὄρους κατασκίου, Λόγε ὁ Προφήτης, τῆς
μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκουῖσθαι,
θεοπτικῶς κατενόει, καὶ τῷ φόβῳ, ἐδοξολόγει σου
τὴν δύναμιν». (Δίς).

Τροπάρια.

Πατέρων προπατόρων, πάππων καὶ
προπάππων, ἐκ τῶν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ μέχρι τῶν
ἐσχάτων, ἐν εὐνομίᾳ θανέντων, καὶ εὐπιστία,
πάντων μνημόνευσον, Σωτῆρ, ἡμῶν.

Ἐν ὄρει, ἐν ὁδῷ, ἐν τάφοις, ἐν ἐρήμοις, τὸν
βίον καταλῦσαι, φθάσαντας ἐν πίστει, μοναδι-
κοὺς τε, μιγάδας, νέους, πρεσβύτας, μετὰ ἀγίων
Χριστὲ σκήνωσον.

Ἐκ λύπης καὶ χαρᾶς, ἐλθούσης παρ' ἐλπίδα,
τοὺς πίστει παρευθὺς, ἀλλάξαντας τὸν βίον,
εὐημερία θανόντας, ἢ δυσπραγία, πάντας
ἀνάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν.

φρικτὴ καὶ φοβερὴ δευτέρα παρουσία σου, Ζωοδότα,
ἐπειδὴ ἔχεις πλούσιο ἔλεος, κάνε τοὺς ἀξίους τῆς Βασι-
λείας σου. (Δίς).

Δόξα ... Καί νῦν ... Θεοτοκίον.

Τὴν γρήγορή σου σκέπη καὶ τὴ βοήθεια, καὶ τὸ
ἔλεος δεῖξε σ' ἐμᾶς τοὺς δούλους σου, καὶ τὰ κύματα τῶν
ματαίων λογισμῶν καταπράυνε, καὶ τὴν πεσμένη μου
ψυχὴ ἀνάστησέ την, Θεοτόκε· Διότι γνωρίζω, ναὶ γνωρί-
ζω, Παρθένε, ὅτι μπορεῖς νὰ κάνεις τὰ πάντα, ὅσα καὶ
θέλεις.

Ἰδιὴ Δ'. Εἰρμός.

Ὁ Προφήτης, Λόγε τοῦ Θεοῦ, μέ τὸν θεῖο φωτισμὸ
κατανοοῦσε, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πάρεις σάρκα ἀπὸ τό σκι-
ερό ὄρος, ἀπὸ τὴ μόνη Θεοτόκο, καὶ μέ φόβο
δοξολογοῦσε τὴ δύναμή σου. (Δίς).

Τροπάρια.

Νὰ θυμᾶσαι, Κύριε, ὅλους τοὺς πατέρες, προπάτο-
ρες, πάππους, προπάππους, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ μέχρι τὰ
ταλευταῖα χρόνια, πού πέθαναν μέ ὑπακοή στὸν νόμο
σου καὶ μέ ὀρθὴ πίστη, Σωτῆρα μας.

Αὐτοὺς πού φθάνουν νὰ τελειώσουν τὴ ζωὴ τους μέ
πίστη σέ βουνό, σέ δρόμο, σέ τόπους ἐρημικούς, τοὺς
μοναχοὺς καὶ τοὺς κοσμικοὺς, τοὺς νέους καὶ τοὺς
ἡλικιωμένους, ἐγκατάστησέ τους, Χριστέ, μαζί μέ τοὺς
Ἁγίους.

Αὐτοὺς οἱ ὅποιοι μέ πίστη ἐγκατέλειψαν τὴ ζωὴ ἀπὸ
λύπη καὶ χαρὰ πού προῆλθαν ἀνέλπιστα, οἱ ὅποιοι
πέθαναν μέ εὐημερία ἢ δυστυχία, ὅλους ἀνάπαυσέ
τους, Σωτῆρα μας.

Οὓς ἀνείλε ψύξ, καὶ ἵππος συναρπάσας,
χάλαζα, χιών, καὶ ὄμβρος πλεονάσας, οὓς δὲ
ἀπέπνιξε πλῆθος, ἢ χοῦς συνέσχε, Χριστὲ Σωτῆρ
ἡμῶν, ἀνάπαυσον.

Δόξα...

Ἐένον ὅτι Ἐν καὶ Τρία ἢ Θεότης, ὅλη καθ'
ένός, προσώπου ἀμερίστως· Πατὴρ γὰρ Υἱός, καὶ
ἅγιον Πνεῦμά ἐστι, τὰ προσκυνούμενα, ὡς εἷς δὲ
Θεός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἰθυνον ἡμᾶς, εὐχαῖς σου κυβερνῶσα,
κλυδωνιζομένους, σάλῳ ἁμαρτίας, εἰς σωτηρίους
λιμένας Κυριοτόκε, ἐκλυτρουμένη ἐκ παντοίων
δεινῶν.

Ωιδὴ Ε'. Εἰρμός.

«Ὁρθρίζει τὸ πνεῦμά μου, πρὸς σὲ ὁ Θεός,
διότι φῶς τὰ προστάγματα, τῆς παρουσίας σου· ἐν
αὐτοῖς οὖν καταύγασον, τὸν νοῦν ἡμῶν Δέσποτα,
καὶ ὁδήγησον, ἐν τρίβῳ ζωῆς». (Δίς).

Τροπάρια.

Ἐκάστου μνημόσυνα, τῶν θανόντων
εὐσεβῶς, ἐκ τοῦ αἰῶνος Κύριε, ποιούμενοι
σήμερον, ἐκτενῶς σοι βοῶμεν. Πάντας
ἀνάπαυσον, μετὰ τῶν ἀγίων σου.

Ἐκ πάσης οὓς ἔλαβες, γενεᾶς καὶ γενεᾶς, ἐν
βασιλεῦσιν, ἐν ἄρχουσιν, ἢ ἐν μονάζουσιν,
ὀρθοδόξως Οἰκτίρμον, τῆς αἰωνίου λύτρωσαι
κολάσεως.

Ἀπάντων ὧν ἔπλασας, τὰ συμφέροντα

Αὐτούς πού θανάτωσε τό κρῦο, καὶ ἄλογο πού τούς
πάτησε, χαλάζι, χιόνι καὶ ὑπερβολικὴ βροχὴ, καὶ ὅσους
ἔπνιξε τό πλῆθος ἢ τούς σκέπασε τό χῶμα, Χριστὲ Σω-
τήρα μας, ἀνάπαυσέ τους.

Δόξα...

Παράξενο! Τό ὅτι ἡ Θεότητα εἶναι ἓνα καὶ τρία,
ὀλόκληρη σέ κάθε Πρόσωπο, χωρίς νά χωρίζονται· Διότι
τά Πρόσωπα πού προσκυνοῦνται εἶναι Πατέρας, Υἱός
καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλά ὡς ἓνας Θεός.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.

Κυβερνώντας μέ τίς εὐχές σου, ἐμᾶς πού κλυδωνι-
ζόμαστε ἀπό τήν τρικυμία τῆς ἁμαρτίας, κατεύθυνέ μας
σέ λιμάνια σωτηρίας, Μητέρα τοῦ Κυρίου, λυτρώνοντάς
μας ἀπό κάθε εἶδους δεινά.

Ωιδὴ Ε'. Εἰρμός.

Τό πνεῦμα μου ἀγρυπνεῖ ἀπό τά χαράματα γιά σέ-
να, Θεέ μου, διότι εἶναι φῶς τὰ προστάγματα τῆς πα-
ρουσίας σου· Μέ αὐτά λοιπόν φώτισε τό νοῦ μου, Κύριε,
καὶ ὁδήγησέ με στό δρόμο τῆς ζωῆς. (Δίς).

Τροπάρια.

Ἐκτελώντας σήμερα τά μνημόσυνα κάθε ενός ἀπό
αὐτούς πού πέθαναν μέ εὐσέβεια ἀπό αἰῶνες, Κύριε,
φωνάζουμε διαρκῶς σ' ἐσένα· Ὅλους ἀνάπαυσέ τους
μαζί μέ τούς Ἁγίους σου.

Αὐτούς πού παρέλαβες ἀπό κάθε γενιά καὶ γενιά,
μεταξύ τῶν βασιλέων, τῶν ἀρχόντων ἢ τῶν μοναχῶν
πού ἔζησαν ὀρθόδοξα, Εὐσπλαχνε, λύτρωσέ τους ἀπό
τήν αἰώνια κόλαση.

Ἐπειδή γνωρίζεις τά συμφέροντα γιά ὅλους ὅσους

εἰδῶς, οὐς παρεχώρησας Κύριε, ἀθρόοις
συμπτώμασι, παρ' ἐλπίδα τεθνάναι, ῥῦσαι
κολάσεως πάσης ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Πυρὸς αἰεὶ φλέγοντος, καὶ ἐκ σκότους
ἀφεγγοῦς, βρυγμοῦ ὀδόντων, καὶ
σκώληκος, ἀλήκτως κολάζοντος, καὶ πάσης
τιμωρίας, ῥῦσαι Σωτῆρ ἡμῶν, πάντας τοὺς
θανέντας πιστῶς.

Δόξα...

Ὁμόθρονε, ἀναρχε, τρισυπόστατε μονάς, ἡ
διαιρέσει τὴν ἔνωσιν, καὶ ἔμπαλιν ἔχουσα, τοῖς
προσώποις τὴν φύσιν, εἰς ἓν ἡμᾶς σύναψον,
θέλημα τῶν σῶν ἐντολῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ τὰ πυρίμορφα, Σεραφίμ ὠφθης, Ἀγνή
τιμιωτέρα κυήσασα, τὸν τούτοις ἀπρόσιτον,
Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρα, σαρκώσει θεώσαντα, τῶν
γηγενῶν τὸ φύραμα.

Ὡιδὴ ΣΤ'. Εἰρμός.

«Συνεχόμενον δέξαι με φιλάνθρωπε, ἐκ
πταισμάτων πολλῶν, προσπίπτοντα τοῖς
οἰκτιρμοῖς σου, ὡς τὸν Προφήτην Κύριε, καὶ
σῶσόν με».

Τροπάρια.

Τοῦ θανάτου ὁ λύσας, τὰς ὀδύνας
παθῶν, ἀρχηγὲ τῆς ζωῆς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, τοὺς ἐξ
αἰῶνος κεκοιμημένους δούλους σου ἀνάπαυσον.

Τοῖς ἀρρήτοις κρίμασιν, οὐς ἔκτειναν,
φαρμακοποσίαι, δηλητήρια, ὀστώδεις πνίξεις,

ἔπλασες, πού παραχώρησες, Κύριε, νὰ πεθάνουν
ἀπροσδόκητα μέ συγκεντρωμένες συμφορές, λύτρωσέ
τους, ὦ Θεέ μας, ἀπὸ κάθε κόλαση.

Λύτρωσε, Σωτῆρα μας, ὅλους ὅσοι πέθαναν μέ πί-
στη, ἀπὸ τῆ φωτιά πού καίει διαρκῶς καὶ ἀπὸ τό
ἀφώτιστο σκοτάδι, ἀπὸ τό τρίξιμο τῶν δοντιῶν, καὶ ἀπὸ
τά σκουλήκια πού κολάζουν χωρὶς τελειωμό, καὶ ἀπὸ
κάθε τιμωρία.

Δόξα...

Τριπρόσωπη (τριαδική) Μονάδα, μέ τὸν ἴδιο θρόνο
καὶ χωρὶς ἀρχή, πού ἔχεις μέσα στή διαίρεση τὴν
ἐνότητα, καὶ ἐπίσης στά τρία Πρόσωπα τὴ μιά Φύση,
ἔνωσέ μας σέ ἓνα θέλημα τῶν ἐντολῶν σου.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Φάνηκες, Ἀγνή, τιμιώτερη, ἐπάνω ἀπὸ τὰ πύρινα
Σεραφίμ, ἐπειδὴ γέννησες τὸν ἀπλησίαστον ἀπ' αὐτά,
τὸν Ἰησοῦ τό Σωτῆρα, πού μέ τὴ σάρκωσή του θεοποίη-
σε τὴ φύση τῶν γήινων (τῶν ἀνθρώπων).

Ὡιδὴ ΣΤ'. Εἰρμός.

Δέξου, Φιλάνθρωπε, ἐμένα πού κατέχομαι ἀπὸ
πολλὰ σφάλματα καὶ πέφτω ἰκετευτικά μπροστά στή
εὐσπλαχνία σου, σάν τὸν Προφήτη, Κύριε, καὶ σῶσε με.

Τροπάρια.

Ἐσύ πού πάσχοντας ἔλυσες τοὺς πόνους τοῦ θανά-
του, ἀρχηγέ τῆς ζωῆς Θεέ μας, ἀνάπαυσε τοὺς δούλους
σου τοὺς νεκροὺς ἀπὸ αἰῶνες.

Αὐτούς πού μέ τίς ἀνέκφραστες κρίσεις σου
(ἀποφάσεις σου), θανάτωσαν κατάποση φαρμάκων, δη-

<p>μετὰ Ἁγίων, Κύριε, ἀνάπαυσον.</p> <p>Ὅταν κρίνης τὰ σύμπαντα, ἐστῶτα γυμνά, τετραχληλισμένα πρὸ προσώπου σου, τότε Οἰκτίρμον, φεῖσαι τῶν λατρευσάντων σοι πιστῶς ὁ Θεός.</p> <p>Τῇ ἐσχάτῃ οὖν σάλπιγγι, σαλπίζοντος, τοῦ σου Ἀρχαγγέλου, εἰς ἀνάστασιν ζωῆς ἀπάντων, τότε, Χριστέ τούς δούλους σου ἀνάπαυσον.</p> <p>Ἐξ αἰῶνος οὐς ἔλαβες, πιστούς ὁ Θεός, γένος ἅπαν, βροτῶν καταξίωσον, εἰς τοὺς αἰῶνας, μετὰ τῶν θεραπόντων σου δοξάζειν σε.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Θεαρχία τρισάγιε, ὁμόθρονε, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱός, σὺν τῷ πνεύματι, σὺ εἶ Θεός μου, ὁ παντοκρατορία σου συνέχων τὸ πᾶν.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐκ τῆς ῥίζης ἀνέτειλε, σοῦ ἄνθος ζωῆς Ἰεσσαὶ προπάτορ, ἀνασκίρτησον, ὁ σώζων κόσμον ἐκ τῆς ἀγνῆς Νεάνιδος, Χριστὸς ὁ Θεός.</p> <p>Καταβασία «Συνεχόμενον δέξαι με...». (Σελ. 59). Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 38). Κοντάκιον.</p> <p>Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.</p>		<p>Λητήρια, πνιγμοὶ ἀπὸ κόκκαλα στό λαιμό, ἀνάπαυσέ τους, Κύριε, μαζί μέ τούς Ἁγίους.</p> <p>Ὅταν κρίνεις τὰ σύμπαντα πού θά στέκονται γυμνά, ἀκάλυπτα μπροστά σου, τότε Εὐσπλαχνε Θεέ μου, λυπήσου αὐτούς πού σ' ἐλάτρευσαν μέ πίστη.</p> <p>Λοιπόν, ὅταν ὁ Ἀρχάγγελός σου θά σαλπίζει τήν τελευταία σάλπιγγα γιά τήν ἀνάσταση τῆς αἰώνιας ζωῆς ὅλων, τότε, Χριστέ, ἀνάπαυσε τούς δούλους σου.</p> <p>Τούς πιστούς πού παρέλαβες ἀπό αἰῶνες, Θεέ μας, καί ὅλο τό γένος τῶν ἀνθρώπων, καταξίωσέ τους, νά σε δοξάζουν αἰῶνια μαζί μέ τούς ὑπηρέτες σου.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ὑψιστε Θεέ, πού κάθεσαι στόν ἴδιο θρόνο, ὁ Πατέρας, ὁ Υἱός, μαζί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μου, πού ὡς Παντοκράτορας συγκρατεῖς τό πᾶν.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίο.</p> <p>Προπάτορα Ἰεσσαί, σκίρτησε ἀπό χαρά, διότι ἀπό τή δική σου ρίζα, τήν ἀγνή Κόρη, ἀνέτειλε τό ἄνθος τῆς ζωῆς, ὁ Χριστός, ὁ Θεός, πού σώζει τόν κόσμο.</p> <p>Καταβασία. «Συνεχόμενον δέξαι με...». (Σελ. 59). Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 38). Κοντάκιο.</p> <p>Μαζί μέ τούς Ἁγίους ἀνάπαυσε, Χριστέ, τίς ψυχές τῶν δούλων σου, ὅπου δέν ὑπάρχει πόνος οὔτε λύπη οὔτε στεναγμός ἀλλὰ ζωὴ αἰώνια.</p>
---	--	--

<p>Ὁ Οἶκος. Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με, καὶ εἰπὼν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει, ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον θρῆνον ποιῶντες ὧδὴν τό, Ἀλληλούια.</p> <p>Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου καὶ εἶτα τό ἐξῆς:).</p> <p>Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνεῖαν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου, οἱ θειότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν.</p> <p>Στίχοι. Ἀμνημόνησον πταισμάτων νεκροῖς, Λόγε, Τὰ χρηστὰ νεκρὰ σπλάγχνα σου μὴ δεικνύων.</p> <p>Τὰς τῶν προαναπαυσαμένων ψυχὰς κατάτα- ξον, Δέσποτα Χριστέ, ἐν ταῖς τῶν Δικαίων σου σκηναῖς, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀθάνατος. Ἀμήν.</p> <p>Ὡιδή Ζ'. Εἰρμός. «Ὁ ἐν ἀρχῇ, τὴν γῆν θεμελιώσας, καὶ οὐρανοὺς τῷ λόγῳ, στερεώσας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν».</p> <p>Τροπάρια. Τῶν εὐσεβῶς, ἐξ αἰῶνος θανόντων, μνημόσυνα ἐκτελοῦντες βοῶμεν· Εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p>		<p>Οἶκος. Ἐσὺ ὁ ἴδιος μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, πού δη- μιούργησες καὶ ἔπλασες τὸν ἄνθρωπο· Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν πλασθήκαμε ἀπὸ τῆ γῆ, καὶ σ' αὐτὴν θά πορευθοῦμε, ὅπως διέταξες, Ἐσὺ πού μέ ἔπλασες καὶ μοῦ εἶπες· Ὅτι εἶσαι γῆ καὶ στή γῆ θά καταλήξεις· ὅπου θά πᾶμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, κάνοντας ἐπιτάφιο θρῆνο τὸν ὕμνο, Ἀλληλούια.</p> <p>Συναξάριο. (Τοῦ Μηναίου καὶ ἔπειτα τό ἐξῆς:).</p> <p>Τὴν ἴδια ἡμέρα οἱ ἀγιώτατοι Πατέρες καθιέρωσαν τὴ μνήμη ὅλων, ὅσοι πέθαναν μέ εὐσέβεια ἀπὸ αἰῶνες μέ τὴν ἐλπίδα ἀναστάσεως αἰωνίου ζωῆς.</p> <p>Λησμόνησε γιὰ τοὺς νεκροὺς, τὰ σφάλματά τους, καὶ μὴ δείχνεις νεκρὰ τὰ ἀγαθὰ σπλάγχνα σου, Λόγε τοῦ Θεοῦ.</p> <p>Τίς ψυχές αὐτῶν πού ἀναπαύθηκαν, Κύριε Χριστέ, ἀπὸ πρῖν, κατάταξέ τις στίς κατοικίες τῶν Δικαίων, καὶ ἐλέησέ μας, ὡς μόνος ἀθάνατος. Ἀμήν.</p> <p>Ὡιδή Ζ'. Εἰρμός. Ἐσὺ πού θεμελίωσες ἀρχικὰ τοὺς οὐρανοὺς καὶ τοὺς στερέωσες μέ τό λόγο σου, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας αἰῶνια, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.</p> <p>Τροπάρια. Ἐκτελώντας τὰ μνημόσυνα, αὐτῶν πού πέθαναν ἀπὸ αἰῶνες φωνάζουμε· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας στοὺς αἰῶνες, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.</p>
---	--	--

<p>Τούς εὐσεβῶς, ἑξαπίνης θανόντας, καὶ ἐκβολῆς παντοδαπῆς ῥιφείσης, σιδήρου, ξύλου, παντοίου λίθου, ἀνάπαυσον ὁ Θεός, κεκοιμημένους πιστούς.</p> <p>Ἐν τῇ φρικτῇ, ἐλεύσει σου, Οἰκτίρμον, ἐκ δεξιῶν τῶν προβάτων σου στήσον, τοὺς ὀρθοδόξως σοι ἐν βίῳ λειτουργήσαντας Χριστέ, καὶ μεταστάντας πρὸς σέ.</p> <p>Ἐν τῷ χορῷ, Χριστέ τῶν ἐκλεκτῶν σου, κατάταξον τοὺς σοὺς δούλους βοᾶν σοι Εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.</p> <p>Ὁ ἀπὸ γῆς, τὸν χοῦν δημιουργήσας, τὸν τῆς σαρκός, καὶ Πνεύματι ζωώσας, Σωτὴρ οἰκτίρμων, οὗς προσελάβου ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ἐν τῇ ἀγήρῳ ζωῇ.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Οἶα τρισίν, ἡλίους ἢ Θεότης, μιᾶ φωτὸς συγκράσει ἀνυμνεῖσθω, Πατὴρ Υἱὸς τε, καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ἐν τῇ φύσει, ἀλλὰ τρία ὑποστάσει.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Δαυϊτικόν, μελωδοῦμέν σοι ᾄσμα, ὄρος Θεοῦ, σὲ καλοῦντες Παρθένε, ἐν ᾧ οἰκήσας σαρκὶ ὁ Λόγος, ἐθεούργησεν ἡμᾶς, πνευματικῶς ἐν αὐτῷ.</p> <p>Ωιδὴ Η'. Εἰσμός.</p> <p>«Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα, καὶ ἐν βάτῳ, πυρὶ τὸ τῆς Ἀειπαρθένου, τῷ Μωϋσῇ μυστήριον</p>		<p>Ἀνάπαυσε, ὦ Θεέ, τοὺς πιστοὺς νεκρούς, οἱ ὅποιοι πέθαναν μὲ εὐσέβεια ξαφνικὰ καὶ ἀπὸ χτύπημα κάθε εἴδους πού τοὺς δόθηκε, ἀπὸ σίδηρο, ἀπὸ ξύλο, καὶ ἀπὸ κάθε εἴδους πέτρα.</p> <p>Κατὰ τῆ φρικτῆ δευτέρα παρουσία σου, Εὐσπλαχνε, βάλε στά δεξιὰ τῶν προβάτων σου, αὐτοὺς πού σέ ὑπηρέτησαν στή ζωὴ τους ὀρθόδοξα, Χριστέ, καὶ μετατέθηκαν κοντά σου.</p> <p>Κατάταξε, Χριστέ στὸν ὄμιλο τῶν ἐκλεκτῶν σου τοὺς δούλους σου, γιὰ νὰ φωνάζουν σ' ἐσένα· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας στοὺς αἰῶνες, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας.</p> <p>Ἐσὺ πού δημιούργησες ἀπὸ τῆ γῆ τό χῶμα τῆς σάρκα καὶ τό ἐζωογόνησες μὲ τό Πνεῦμα (μὲ φύσημα), εὐσπλαχνε Σωτῆρα, αὐτοὺς πού ἐπήρες κοντά σου, ἀνάπαυσέ τους, ὦ Θεέ, στήν ἀγέραστη ζωῇ.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Σάν μὲ τρεῖς ἡλίους ἅς ἀνυμνεῖται ἡ Θεότητα σέ μιὰ ἀνάμειξη φωτός, ὁ Πατέρας καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τό Ἅγιο Πνεῦμα, Ἕνα φῶς ὡς πρὸς τῆ φύση, ἀλλὰ Τρία ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Δαυϊτικὸ ὕμνο σοῦ προσφέρουμε, ὀνομάζοντάς σε, Παρθένε, ὄρος Θεοῦ, μέσα στό ὅποιο ἀφοῦ κατοίκησε σωματικά ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, μᾶς ἔκανε πνευματικά θεοὺς μὲ αὐτό (τό ὄρος).</p> <p>Ωιδὴ Η'. Εἰσμός.</p> <p>Αὐτόν, ὁ ὅποιος δοξάσθηκε στό ὄρος τό ἅγιο, καὶ ὁ ὅποιος μὲ τῆ φωτιά στή βάτο ἔκανε γνωστό στὸν</p>
---	--	--

γνωρίσαντα, Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

Τροπάρια.

Ὁ ἐκτρίψας, πρῶην σκιὰν θανάτου, ἀνατείλας, ὡς Ἥλιος ἐκ τάφου, υἱοὺς τῆς ἀναστάσεώς σου ποιήσον, Κύριε τῆς δόξης, πάντας τοὺς θανόντας, ἐν πίστει εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἀδήλων, καὶ κρυφίων ὁ γνώστης, ὅταν μέλλης, ἐκκαλύπτειν τοῦ σκοτούς, τὰ ἔργα, καὶ βουλὰς τῶν καρδιῶν ἡμῶν, τότε μὴ συνάρης, λόγον μετὰ πάντων, τῶν πίστει κοιμηθέντων.

Ὅταν μέλλης, καθίσαι ἐπὶ θρόνου, καὶ κελεύσης, εἰς κρίσιν παραστήναι, τοὺς ἐξ ἐσχάτων γῆς διὰ τῆς σάλπιγγος, συναθροιζομένους, τότε φεῖσαι πάντων, Χριστέ ὡς ἐλεήμων.

Τοὺς θανόντας, ἄφνω ἐκ συμπτωμάτων, ἐκ βοῆς τε σφοδρᾶς καὶ τάχους δρόμου, ῥαπίσματος, πυγμῆς τε καὶ λακτίσεως, Κύριε τῆς δόξης, πίστει κοιμηθέντας, ἄνες εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τόν Κύριον.

Ὡς Μονάδα, τῇ οὐσίᾳ ὑμνῶ σε, ὡς Τριάδα, τοῖς προσώποις σε, σέβω, Πάτερ Υἱέ καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἀναρχον τὸ κράτος, τῆς σῆς βασιλείας, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ρεῖθρου ζῶντος, πηγῆ ἐσφραγισμένη,

Μωυσῆ τό Μυστήριον τῆς παντοτεινῆς Παρθένου, τόν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε, σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες

Τροπάρια.

Ἐσύ πού ἐξαφάνισες προηγουμένως τή σκιά τοῦ θανάτου, ἀφοῦ ἀνέτειλες σάν ἥλιος ἀπό τόν τάφο, κάνε, Κύριε τῆς δόξας, υἱοὺς τῆς ἀναστάσεώς σου, ὅλους πού πέθαναν μέ πίστη μέσα στοὺς αἰῶνες.

Ἐσύ πού γνωρίζεις τὰ ἀφανέρωτα καὶ κρυφά, ὅταν πρόκειται νά φανερώσεις τὰ ἔργα τοῦ σκοτούς καὶ τίς διαθέσεις τῶν καρδιῶν μας, τότε μὴ ζητήσεις λογαριασμό (μὴ λογαριασθεῖς) μέ ὅλους, πού πέθαναν μέ πίστη.

Ὅταν πρόκειται νά καθίσεις ἐπάνω σέ θρόνο, καὶ προστάξεις νά παρουσιαθοῦν σέ δίκη, αὐτοί πού θά συναθροίζονται μέ τή σάλπιγγα ἀπό τὰ ἄκρα τῆς γῆς, τότε, Χριστέ ὡς ἐλεήμων σπλαχνίσου τους ὅλους.

Αὐτούς πού πέθαναν ξαφνικά ἀπό διάφορες αἰτίες, καὶ ἀπό ὑπερβολική βοή καὶ ἀπό ταχύτητα δρόμου, ἀπό ράπισμα (χαστούκι), ἀπό γροθιά καὶ κλωτσιά, Κύριε τῆς δόξας, ἀλλά πέθαναν μέ πίστη, συγχώρησέ τους γιά πάντα.

Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱό καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, τόν Κύριον.

Σέ ὑμνῶ ὡς Ἐνα στήν οὐσία, σέ σέβομαι ὡς Τριαδικό στά πρόσωπα, Πατέρα, Υἱέ καὶ Πανάγιο Πνεῦμα· Δοξάζω αἰῶνια τὸ κράτος τῆς Βασιλείας σου, πού δέν ἔχει ἀρχή.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Αναδείχθηκες σφραγισμένη πηγῆ ζωντανοῦ νεροῦ,

ἀνεδείχθης, Θεοτόκε Παρθένε· ἀνάνδρως, γὰρ τὸν Κύριον γεννήσασα, τῆς ἀθανασίας, τοὺς πιστοὺς ποτίζεις, τὸ νᾶμα εἰς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καταβασία

«Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα... (Σελ. 62).

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ἰδιή Θ'. Εἰσμός.

«Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Λειπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν».

Τροπάρια.

Ἐνθα εὐφραينوμένων ἐστὶν ἡ κατοικία, τῶν Ἁγίων σου Κύριε, πάντας τοὺς ἀπ' αἰῶνος, κεκοιμημένους ἐν πίστει τε καὶ ἐλπίδι, ἀγαλλιασθῆναι καταξίωσον.

Τοὺς θεομηνία, θανατικῶν ἐκτριβέντας, κεραυνῶν παντοίων, ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθέντων, γῆς σχισθείσης, ἐπικλυσάσης θαλάσσης πάντας τοὺς πιστοὺς, Χριστέ ἀνάπαυσον.

Πᾶσαν ἡλικίαν, πρεσβύτας καὶ νεανίσκους, νέους καὶ ἐφήβους, παιῖδας, καὶ τὰ ἄωρα βρέφη, ἀρρενικὴν φύσιν τε καὶ θηλείαν, ἀνάπαυσον ὁ Θεός, οὗς προσελάβου πιστοὺς.

Τοὺς ἐξ ἰοβόλων δηγμάτων κεκοιμημένους, καταπόσεως ὄφρων, συμπατήσεως ἵππων καὶ ἐκ πνιγμοῦ, καὶ ἀγχόνης τοῦ πέλας, πίστει σοι

Θεοτόκε Παρθένε, διότι ἀφοῦ γέννησες τὸν Κύριο χωρὶς ἄνδρα, ποτίζεις τοὺς πιστοὺς μὲ τὸ νερό τῆς ἀθανασίας αἰῶνια.

Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

(Καταβασία.

«Τὸν ἐν ὄρει, ἀγίῳ δοξασθέντα... (Σελ. 62).

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ἰδιή Θ'. Εἰσμός.

Τὸν Υἱό τῆς παντοτεινῆς Παρθένου, πού φανερώθηκε προηγουμένως στό ὄρος στό Νομοθέτη Μωυσῆ μέ φωτιά καὶ βάτο γιά τή σωτηρία ἡμῶν τῶν πιστῶν, τόν μεγαλύνουμε μέ ὕμνους ἀκατάπαυστους.

Τροπάρια.

Ὅπου εἶναι ἡ κατοικία τῶν Ἁγίων σου πού εὐφραίνονται, Κύριε, ἐκεῖ καταξίωσε, νά ἀγάλλονται, ὅλοι, πού πέθαναν ἀπό αἰῶνες καὶ μέ πίστη καὶ μέ ἐλπίδα.

Αὐτοὺς πού πέθαναν ἀπό θεομηνία θανατηφόρα, ἀπό κάθε εἶδους κεραυνούς, πού ἔπεσαν ἀπό τὸν οὐρανό, ἀπό γῆ πού σχίσθηκε, ἀπό θάλασσα πού πλημμύρισε, ὅλους τοὺς πιστοὺς, Χριστέ, ἀνάπαυσέ τους.

Κάθε ἡλικία, γέροντες καὶ νεαροὺς, νέους καὶ ἐφήβους, παιδιὰ καὶ μικρὰ βρέφη, καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες πού τοὺς πῆρες, ἐνῶ ἦταν πιστοί, ἀνάπαυσέ τους, Θεέ.

Αὐτοὺς οἱ ὅποιοι πέθαναν ἀπό δηλητηριώδη δαγκώματα, ἐπειδὴ κατάπιαν φίδια, ἀπό ποδοπάτημα ἀλόγων, καὶ ἀπό πνιγμό καὶ ἀγχόνη τῶν συνανθρώπων

λατρεύσαντας ανάπαυσον.

Ἐκαστον κατ' ὄνομα, τῶν ἐν πίστει θανόντων, ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, καὶ γενεῶν καὶ γενεᾶς, ἀκατακρίτως παρασταθῆναί σοι τότε, ἐν τῇ παρουσίᾳ σου ἀξίωσον.

Δόξα...

Ὁ εἷς ἐν Τριάδι Θεός, δόξα σοι ἀπαύστως· εἰ γὰρ καὶ Θεὸς ἕκαστον, ἀλλ' εἷς τῇ φύσει πέλει, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῖς τρισοφάεσιν ιδιώμασι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὑπὲρ νοῦν ὁ τόκος σου· γεννᾶς γὰρ τὸν προόντα, καὶ γαλουχεῖς ἀφράστως, τὸν τροφοδότην τοῦ κόσμου, ἀνακλίνεις τὸν τοῦ παντός συνοχέα, Χριστὸν μόνον λυτρωτὴν ἡμῶν Πανάμωμε.

Καταβασία.

«Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει...». (Σελ. 64).

Μικρά Συναπτή. (Συλλειτουργικόν. (Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ὁ καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων, ἐξουσιάζων ὡς Θεός, ἀνάπαυσον τοὺς σοὺς δούλους, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν· εἰ γὰρ καὶ ἡμαρτον, Σῶτερ, ἀλλ' οὐκ ἀπέστησαν ἐκ σοῦ.

Ἀνάπαυσον τοὺς δούλους σου, ἐν χώρα ζώντων Κύριε, ἐνθα ἀπέδρα ὀδύνη, λύπη ὁμοῦ καὶ στεναγμός, ἴλαθι ὡς φιάνθρωπος, ἅπερ ἐν βίῳ

τους, αὐτοὺς πού μέ πίστη σέ λάτρευσαν ἀνάπαυσέ τους.

Κάθε ἕναν ὀνομαστικά, ἀπ' αὐτοὺς πού πέθαναν μέ πίστη ἀπὸ αἰῶνες καὶ ἀπὸ γενιές καὶ γεννιές, ἀξίωσέ τους τότε στή δευτέρα παρουσία σου, νά σταθοῦν κοντά σου χωρὶς νά καταδικασθοῦν.

Δόξα...

Ἐσύ εἶσαι ὁ ἕνας τριαδικός Θεός, δόξα σ' ἐσένα ἀκατάπαυστα· Διότι μολονότι εἶναι Θεός κάθε Πρόσωπο, ἀλλά ἕνας εἶναι ὡς πρὸς τή φύση, ὁ Πατέρας ὁ Υἱός καὶ τὸ Πνεῦμα μέ τίς τρίφωτες ιδιότητες.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἡ γέννησή σου εἶναι ὑπέρολογη (ἀνώτερη ἀπὸ τή λογική)· Διότι γεννᾶς Αὐτόν πού προϋπάρχει, καὶ τρέφεις μέ τό γάλα σου τὸν τροφοδότη τοῦ κόσμου· Βάζεις νά ξαπλώσει, Αὐτόν, ὁ ὁποῖος συγκρατεῖ τά σύμπαντα, τὸν Χριστό τὸν Λυτρωτὴ μας, Παναμόλυνη.

Καταβασία.

«Τὸν προδηλωθέντα ἐν ὄρει... » Σελ. 64).

Μικρὴ Συναπτή. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Τοῦ Τριωδίου.

Ἐσύ πού ἐξουσιάζεις καὶ νεκροὺς καὶ ζωντανούς, ὡς Θεός, ἀνάπαυσε τοὺς δούλους σου στίς κατοικίες τῶν ἐκλεκτῶν· Διότι, ἂν καὶ ἀμάρτησαν, Σωτήρα, δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ σένα.

Ἀνάπαυσε τοὺς δούλους σου στή χώρα τῶν ζωντανῶν, Κύριε, ἀπὸ ὅπου ἔφυγε ὁ πόνος, ἡ λύπη, μαζί καὶ ὁ στεναγμός· Συγχώρησε ὡς φιάνθρωπος, ὅσα

ἤμαρτον· ὁ μόνος γὰρ ἀναμάρτητος, ὑπάρχεις καὶ ἐλεήμων, νεκρῶν καὶ ζώντων Δεσπότης.

Θεοτοκίον.

Μαρία θεονύμφευτε, Χριστὸν ἀπαύστως πρέσβευε, ὑπερ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, σὺν θεηγόροις Προφήταις, καὶ τῶν Μαρτύρων δήμοις τε, Ἱεραρχῶν Ὁσίων τε, καὶ πάντων τε τῶν Δικαίων, συγκληρονόμους γενέσθαι, τῆς οὐρανῶν βασιλείας.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

Δεῦτε πρὸ τέλους πάντες ἄδελφοί, τὸν χοῦν ἡμῶν βλέποντες, καὶ τῆς φύσεως ἡμῶν τὸ ἀσθενές, καὶ τὴν εὐτέλειαν ἡμῶν, καὶ τὸ τέλος ὀψόμεθα, καὶ τὰ ὄργανα τοῦ σκεύους τῆς σαρκός, καὶ ὅτι κόνις ὁ ἄνθρωπος, βρῶμα σκωλήκων καὶ φθορά· ὅτι ξηρὰ τὰ ὀστᾶ ἡμῶν, ὅπως μὴ ἔχοντα πνοήν· τοὺς τάφους κατίδωμεν, ποῦ ἢ δόξα; ποῦ τὸ κάλλος τῆς μορφῆς; ποῦ ἢ εὐλαλος γλῶσσα; ποῦ ἢ ὀφρὺς; ἢ ποῦ ὁ ὀφθαλμός; πάντα κόνις καὶ σκιά· διὸ φείσαι Σωτῆρ πάντων ἡμῶν.

Τί ἀπατᾶται ἄνθρωπος ἀυχῶν, τί μάτην ταράττεται, ὁ πηλός, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ αὐτός; τί οὐ λογίζεται ὁ χοῦς, ὅτι κόνις τὸ φύραμα, καὶ σαπρίας καὶ φθορᾶς ἀποβολή; Εἰ οὖν πηλός ἐσμὲν ἄνθρωποι, τί προστεθήκαμεν τῇ γῆ; καὶ εἰ

ἀμάρτησαν στή ζωὴ τους· Διότι Ἐσὺ ὁ μόνος εἶσαι ἀναμάρτητος καὶ ἐλεήμων, Κύριος τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ζωντανῶν.

Θεοτοκίον.

Μαρία Νύμφη τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ἀκατάπαυστα στὸν Χριστό γιὰ μᾶς τοὺς δούλους σου, μαζί μὲ τοὺς θεϊκοὺς κήρυκες, τοὺς Προφήτες καὶ τὰ πλήθη τῶν Μαρτύρων, τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν Ἀσκητῶν καὶ ὄλων τῶν Δικαίων, νά γίνουμε μαζί τους κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).

Τροπάρια.

Ἐλᾶτε ὅλοι ἀδελφοί, πρὸ τοῦ τέλους βλέποντας τὸ χῶμα μας (τὸ ὑλικό ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖται τὸ σῶμα μας), καὶ τὴν ἀδυναμία καὶ τὴν εὐτέλεια (τὴ μικρὴ ἀξία) τῆς φύσης μας, ἃς δοῦμε καὶ τὸ τέλος καὶ τὰ ὄργανα τοῦ σώματός μας· Καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι σκόνη, καὶ τροφή σκουληκιῶν καὶ φθορά· Καὶ ἃς δοῦμε τοὺς τάφους, ὅτι εἶναι ξηρὰ τὰ κόκκαλά μας, χωρὶς νά ἔχουν καθόλου πνοή· Ποῦ εἶναι ἢ δόξα; Ποῦ εἶναι τὸ κάλλος τῆς μορφῆς; Ποῦ εἶναι ἢ γλυκομίλητη γλῶσσα; ποῦ εἶναι τὰ φρύδια; Ποῦ εἶναι τὰ μάτια; Ὅλα εἶναι σκόνη καὶ σκιά· Γι' αὐτὸ σπλαχνίσου, Σωτήρα ὅλους μας.

Γιατί ἀπατᾶται ὁ ἄνθρωπος καυχώμενος; Γιατί ἀνώφελα ταράζεται ὁ πηλός (ὁ πῆλινος, ὁ χωματένιος) πού μετὰ ἀπὸ λίγο γίνεται ἴδιος μὲ αὐτόν (τόν πηλό); Γιατί δέν σκέπτεται ὁ χωματένιος (ὁ γήινος), ὅτι τὸ ὑλικό τοῦ ἀνθρώπου εἶναι σκόνη, καὶ ἀπορρίμματα

Χριστοῦ ἐσμέν σύμφυτοι, τί οὐ προστρέχομεν αὐτῷ, καὶ ὅλην ἀφέμενοι τὴν ἐπίκληρον καὶ ῥέουσιν ζωὴν, τῇ ζωῇ τῇ ἀφθάρτῳ, ἀκολουθοῦντες; ἦτις ἐστὶν ὁ Χριστός, ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ τῇ χειρὶ σου πλάσας τὸν Ἀδάμ, καὶ στήσας μεθόριον, ἀφθαρσίας, καὶ θνητότητος Σωτήρ, καὶ τῆς ἐν χάριτι ζωῆς, τῆς φθορᾶς ἀπαλλάξας τε, πρὸς τὴν πρώτην μεταθέμενος ζωὴν, αὐτὸς τοὺς δούλους σου Δέσποτα, οὓς προσελάβου ἐξ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον, καὶ ἐν χορῶ τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ τούτων τὰ ὀνόματα, μεταγράψας ἐν βίβλῳ τῆς ζωῆς, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, ἐξαναστήσας σάλπιγγος ἤχοι, καταξίωσον αὐτούς, τῆς οὐρανίου βασιλείας σου.

Χριστὸς ἀνέστη λύσας τῶν δεσμῶν, Ἀδὰμ τὸν πρωτόπλαστον, καὶ τοῦ Ἄιδου καταλύσας τὴν ἰσχύν, θαρσεῖτε πάντες οἱ νεκροί, ἐνεκρώθη ὁ θάνατος, ἐσκυλεύθη καὶ ὁ Ἄιδης σὺν αὐτῷ, καὶ ὁ Χριστὸς ἐβασίλευσεν, ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς, αὐτὸς ἡμῖν ἐχαρίσατο, τὴν ἀφθαρσίαν τῆς σαρκός, αὐτὸς ἀνιστᾷ ἡμᾶς, καὶ δωρεῖται τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν, καὶ τῆς δόξης ἐκείνης, μετ' εὐφροσύνης πάντας ἀξιοῖ, τοὺς ἐν πίστει ἀκλινεῖ, πεπιστευκότας θεομῶς ἐπ' αὐτῷ.

Δόξα... Νεκρώσιμον.

Ὡς ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ

(ἀπόβλητα) σαπίλας καὶ φθορᾶς; Ἐάν λοιπόν οἱ ἄνθρωποι εἶμαστε πηλός, γιατί ἔχουμε προσκολληθεῖ στή γῆ; Καὶ ἂν εἶμαστε ἐνωμένοι μέ τόν Χριστό, γιατί δέν τρέχουμε κοντά του, ἀφήνοντας τὴν προσωρινή καὶ ρευστή ζωὴ καὶ ἀκολουθώντας τὴν ἀφθαρτὴ ζωὴ; Ἡ ὁποία εἶναι ὁ Χριστός, ὁ φωτισμὸς καὶ συγχώρηση τῶν ψυχῶν μας.

Ἐσὺ πού μέ τό χέρι σου ἐπλασες τόν Ἀδάμ, καὶ τόν τοποθέτησες ὡς σύνορο μεταξύ ἀφθαρσίας καὶ θνητότητας, Σωτήρα, καὶ τόν ἀπάλλαξες ἀπό τὴ φθορά μέ τὴ ζωὴ τῆς χάριτος, καὶ τόν μετέθεσες πρὸς τὴν προηγούμενη ζωὴ, ὁ ἴδιος, Κύριε, αὐτοὺς πού παρέλαβες ἀπό μᾶς, ἀνάπαυσέ τους μαζί μέ τούς Δικαίους καὶ στή συντροφιά τῶν ἐκλεκτῶν. Καὶ ἀφοῦ καταγράψεις τὰ ὀνόματά τους στό βιβλίο τῆς ζωῆς, ἀναστήνοντάς τους μέ τὴ φωνή τοῦ Ἀρχαγγέλου, μέ τόν ἦχο τῆς σάλπιγγας, κάνε τους ἀξιους γιά τὴν οὐράνια Βασιλεία σου.

Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε, ἀφοῦ ἔλυσε ἀπό τὰ δεσμὰ τόν Ἀδάμ τὸν πρωτόπλαστο, καὶ κατέλυσε τὴ δύναμη τοῦ ἄδη. Ἔχετε θάρρος ὅλοι οἱ νεκροί. Νεκρώθηκε ὁ θάνατος, λαφυραγωγήθηκε (ἀπογυμνώθηκε) καὶ ὁ ἄδης μαζί του, καὶ βασίλευσε ὁ Χριστὸς, πού σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε. Αὐτὸς μᾶς χάρισε τὴν ἀφθαρσία τοῦ σώματος. Αὐτὸς μᾶς ἀναστήνει καὶ δωρίζει σ' ἐμᾶς τὴν ἀνάσταση, καὶ κάνει ἀξιους γιά τὴ δόξα μέ χαρὰ, ὅλους ἐκείνους πού μέ πίστη ἀκλόνητη πίστεψαν θεομᾶ σ' Αὐτόν.

Δόξα... Νεκρώσιμο.

Σάν ἄνθος μαραίνεται, καὶ σάν ὄνειρο προσπενᾷ

παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος, πάλιν δὲ ἠχούσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῶ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστέ ὁ Θεός. Τότε Δέσποτα, οὐς μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων σου κατάταξον σκηναῖς, τὰ πνεύματα, Δέσποτα, τῶν σῶν δούλων αἰεί.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ὁ ναὸς ὁ ἀκατάλυτος, μᾶλλον δὲ ὁ ἅγιος, καθὼς βοᾷ ὁ Προφήτης, Ἅγιος ὁ ναὸς σου, θαυμαστός ἐν δικαιοσύνῃ.

Σοὶ δόξα πρέπει.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 50).

(Τὰ ἀπόστιχα τοῦ ἤχου. Εἰς τὸ τέλος τοῦ Τριωδίου).

Δόξα ...Νεκρώσιμον.

Ἄλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχρημάτισεν, ἢ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις, πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφις ἰὸν ἐξηρέξατο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰσηλθεν ὁ θάνατος, παγγενῆ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάπαυσιν ἡμῖν ἐδωρήσατο. Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτήρ, καὶ οὐς προσελάβου, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου ἀνάπαυσον.

καὶ διαλύεται κάθε ἄνθρωπος· Ἀλλά πάλι μέ τὸν ἦχο τῆς σάλπιγγας ὅλοι οἱ νεκροὶ θά ἀναστηθοῦν σάν σέ σεισμό γιὰ νά συναντηθοῦν μαζί σου, Χριστέ Θεέ μας. Τότε, Κύριε, αὐτούς πού μετέθεσες ἀπό μᾶς, κατάταξέ τους, στίς κατοικίες τῶν Ἁγίων σου, δηλαδή τὰ πνεύματα, Κύριε, τῶν δούλων σου πάντοτε.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Χαῖρε Μαρία Θεοτόκε, ναέ ἀκατάλυτε, ἀλά μᾶλλον ἅγιε, ὅπως φωνάζει ὁ Προφήτης· Εἶναι ἅγιος ὁ ναὸς σου, ἀξιοθαύμαστος στήν ἀρετή (στήν ἀγιότητα).

«Σοὶ δόξα πρέπει. . .».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 46-48).

Ἀπόστιχα. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Συλλειτουργικό. Σελ. 50).

(Τὰ ἀπόστιχα τοῦ ἤχου. Στό τέλος τοῦ Τριωδίου).

Δόξα... Νεκρώσιμο.

Γιὰ τὸν Ἀδὰμ ἔγινε αἰτία πόνου, τὸ ὅτι γεύθηκε τὸν καρπὸ παλαιὰ στὸν παράδεισο, ὅταν τὸ φίδι (ὁ διάβολος) ἔβγαλε δηλητήριο, σάν ἐμετό· Διότι μέ αὐτὸ εἰσηλθε ὁ θάνατος κατατρώγοντας τὸν ἄνθρωπο μέ ὅλο τὸ γένος του· Ἀλλά ἀφοῦ ἦλθε ὁ Κύριος, κατάργησε τὸ δράκοντα καὶ μᾶς δώρισε ἀνάπαυση. Πρὸς Αὐτὸν λοιπὸν ἅς φωνάξουμε· Λυπήσου, Σωτήρα, καὶ ἀνάπαυσε μαζί μέ τούς ἐκλεκτούς σου, αὐτούς πού πῆρες κοντά σου.

<p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα δημιουργῶν, καὶ πληρῶν, Προφήτας ἐξαπέστειλας Χριστέ, προφητεῦσαί σου τὴν παρουσίαν, καὶ Ἀποστόλους, κηρῦξαί σου τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν προεφήτευσαν τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ τῷ Βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, Μάρτυρες δὲ παθόντες, ἔτυχον ὧν περ ἐπόθουν· καὶ πρεσβεύει σοὶ ὁ χορὸς τῶν ἀμφοτέρων, σὺν τῇ Τεκούσῃ σε. Ἀνάπαυσον ὁ Θεός, ψυχὰς ἅς προσελάβου, καὶ ἡμᾶς καταξίωσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας, δι' ἐμὲ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτὴς μου, καὶ Θεός.</p> <p>Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 50).</p> <p>Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15-16).</p> <p>Ἀπολυτίκιον.</p> <p>Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Σὲ καὶ τεῖχος, καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.</p>		<p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεὸς μας, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖς καὶ γεμίζεις μέ σοφία τὰ πάντα. Ἔστειλες Προφῆτες, Χριστέ, γιὰ νὰ προφητεύουν τὴν παρουσία σου, καὶ Ἀποστόλους, γιὰ νὰ κηρύξουν τὰ μεγαλεῖα σου· Καὶ οἱ μὲν Προφῆτες προφήτευσαν τὸν ἐρχομὸ σου, οἱ δὲ Ἀπόστολοι μέ τό Βάπτισμα φώτισαν τοὺς λαοὺς. Καὶ οἱ Μάρτυρες πού μαρτύρησαν, ἐπέτυχαν αὐτὰ πού ποθοῦσαν· Καὶ πρεσβεύει τό πλήθος ὄλων αὐτῶν, μαζί μέ αὐτὴν πού σέ γέννησε· Ἀνάπαυσε, ὦ Θεέ, τίς ψυχές πού παρέλαβες· Καὶ ἐμᾶς κάνε μας ἄξιους γιὰ τὴ Βασιλεία σου, Ἐσύ πού ὑπέμεινες Σταυρὸ γιὰ μένα τὸν ἄξιο καταδίκης, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.</p> <p>Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 50).</p> <p>Τρισάγιο. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15-16).</p> <p>Ἀπολυτίκιο.</p> <p>Ἐσύ πού οἰκονομεῖς τὰ πάντα μέ βαθιά σοφία, καὶ προσφέρεις σέ ὅλους τό συμφέρον, μόνε Δημιουργέ, ἀνάπαυσε, Κύριε, τίς ψυχές τῶν δούλων σου· Διότι ἐμπιστεύθηκαν τὴν ἐλπίδα τοὺς σ' ἐσένα, τὸν Ποιητῇ καὶ Πλάστῃ καὶ Θεό μας.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Διότι ἐμπιστεύθηκαν τὴν ἐλπίδα τοὺς σ' ἐσένα, τὸν Ποιητῇ καὶ Πλάστῃ καὶ Θεό μας.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐσένα ἔχομε καὶ τεῖχος καὶ λιμάνι καὶ πρεσβευτὴ εὐπρόσδεκτο πρὸς τὸν Θεό πού γέννησες, Θεοτόκε ἀνύμφευτη, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν.</p>
---	--	--

<p>Απόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56). Απολυτικά. «Ο βάθει σοφίας...». (Ὡς ἀνωτέρω). Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον. Μετὰ τῶν Ἁγίων ἀνάπαυσον Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος. Ἀναγνώσματα. Απόστολος. Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α'. (Δ'. 13-17). Ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπῆσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα. Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἄξει σὺν αὐτῷ. Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας, ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ Ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ, καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον, ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἀρπαγησόμεθα</p>		<p>Απόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56). Απολυτικά. «Ο βάθει σοφίας...». (Ὡπως παραπάνω). Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιο. Μαζί μέ τούς Ἁγίους ἀνάπαυσε, Χριστέ, τίς ψυχές τῶν δούλων σου, ἐκεῖ ὅπου δέν ὑπάρχει πόνος οὔτε λύ- πη οὔτε στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ αἰώνια . Ἀναγνώσματα. Απόστολος. Πρὸς Θεσσαλονικεῖς Α'. (Δ'. 13-17). Ἀδελφοί, δέν θέλω ἐσεῖς νά ἔχετε ἄγνοια σχετικά μέ τούς νεκρούς, γιά νά μὴ λυπᾶσθε, ὅπως οἱ ὑπόλοιποι, πού δέν ἔχουν ἐλπίδα. Διότι, ἂν πιστεύουμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς πέθανε καὶ ἀναστήθηκε, (πρέπει νά πιστεύουμε ὅτι) ἔτσι καὶ ὁ Θεός, τοὺς νεκρούς μέ τὴ μεσολάβηση τοῦ Ἰησοῦ, θά τοὺς πάρει μαζί του. Διότι αὐτό σᾶς λέμε σύμφωνα μέ τό λόγο τοῦ Κυρίου· Ὅτι ἐμεῖς πού θά ζοῦμε, ὅσοι θά ἀπομένουμε στήν παρουσία τοῦ Κυρίου, δέν θά προφθάσουμε τοὺς νεκρούς· Διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύρι- ος συνοδευόμενος μέ πρόσταγμα, μέ φωνή Ἀρχαγγέλου καί μέ σάλπιγγα Θεοῦ θά κατεβεῖ ἀπό τόν οὐρανό, καί θά ἀναστηθοῦν πρῶτα οἱ νεκροὶ πού πέθαναν μέσα στή χάρη τοῦ Χριστοῦ· Ἐπειτα ἐμεῖς οἱ ζωντανοί, πού θά</p>
--	--	--

ἐν νεφέλαις, εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα, καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΑ'. 8-9, 25-27, 33-36).

Εἶπεν ὁ Κύριος· Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγὼ εἰμι καὶ ὁ καιρὸς ἤγγικε. Μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν. Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε· δεῖ γὰρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον, ἀλλ' οὐκ εὐθέως τὸ τέλος. Καὶ ἔσται σημεῖα ἐν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ ἄστροις, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἔθνων ἐν ἀπορία ἠχούσης θαλάσσης καὶ σάλου, ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῆ οἰκουμένη· αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται. Καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι. Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς μήποτε βαρηθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῆ ἡ ἡμέρα ἐκείνη· ὡς παγὶς γὰρ ἐπελεύσεται ἐπὶ πάντας τοὺς καθημένους ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς. Ἀγρυπνεῖτε οὖν ἐν παντὶ καιρῷ δεόμενοι ἵνα καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι καὶ σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

ἔχουμε ἀπομείνει, μαζί μέ αὐτούς θά ἀρπαχθοῦμε μέ σύννεφα, γιά νά συναντήσουμε τόν Κύριο στόν ἀέρα, καί ἔτσι ὅλοι θά εἴμαστε μαζί μέ τόν Κύριο.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (ΚΑ'. 8-9, 25-27, 33-36).

Βλέπετε νά μή πλανηθεῖτε (νά μήν ἐξαπατηθεῖτε)· Διότι πολλοὶ θά ἔλθουν μέ τό ὄνομά μου λέγοντας· Ὅτι ἐγὼ εἶμαι καὶ ὁ καιρὸς πλησίασε. Μὴν τοὺς ἀκολουθήσετε λοιπόν. Καί ὅταν ἀκούσετε πολέμους καὶ ἀκαταστασίες, μὴ φοβηθεῖτε· Διότι πρέπει νά γίνουν πρῶτα αὐτά, ἀλλά δέν θά εἶναι ἀμέσως τό τέλος. Καί θά συμβοῦν σημεῖα στόν ἥλιο καὶ στή σελήνη καὶ στά ἄστρα, καί ἐπάνω στή γῆ θά ὑπάρχει στενοχώρια στοὺς λαοὺς μέ ἀπορία, καί θά ἠχεῖ ἡ θάλασσα καὶ τὰ κύματα, καί οἱ ἄνθρωποι θά λιποψυχοῦν (θά δειλιάζουν) ἀπὸ τόν φόβο καὶ τήν προσδοκία (τήν ἀναμονή) τῶν δεινῶν πού θά ἔρχονται ἐναντίον τῆς οἰκουμένης· Διότι οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν θά σαλευθοῦν. Καί τότε θά δοῦν τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε ἄνθρωπος, νά ἔρχεται ἐπάνω σέ νεφέλη μέ δύναμη καὶ δόξα πολλή. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θά περάσουν, οἱ λόγοι μου ὅμως δέν θά περάσουν ἀπρογματοποίητοι. Ἀλλά προσέχετε τοὺς ἑαυτοὺς σας, μήπως κάποτε βαρύνουν οἱ καρδιές σας σέ ἀσωτεία καὶ μέθη καὶ βιωτικές φροντίδες, καὶ πέσει ἐπάνω σας ξαφνικὴ ἡ ἡμέρα ἐκείνη· Διότι θά ἔλθει σάν παγίδα γιά ὅλους πού θά βρίσκονται ἐπάνω σέ ὅλη τή γῆ. Ἀγρυπνεῖτε λοιπόν προσευχόμενοι σέ κάθε καιρό (πάντοτε), γιά νά καταξιωθεῖτε νά ἀποφύγετε ὅλα αὐτά, πού πρόκειται νά συμβοῦν καὶ νά σταθεῖτε μπρο-

			στά στον Υιό του Θεού, που έγινε Υιός ανθρώπου.
--	--	--	---